

mavi

IRMAK OKULLARI GAZETECİLİK KULÜBÜ YAYINIDIR ● SAYI 9 ● OCAK 2016

1. Sınıf Grup Çalışması

Belit Sak Sanatçı Yorumlaması

İÇİNDEKİLER

Sayı : 7
Yayın Tarihi: Ocak 2016

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına
Nazan FETTAHOĐLU
Kurumlar Koordinatörü
Metin YOLERİ
Okul Müdürü

Yayın Kurulu
Serap GÖKCAN KUTLU
Gamze KALE

Editör
Serpil Rana ÖZHEKİM

Kapak Tasarım
Sedef ULUĐ

Dergi Tasarım
Serap GÖKCAN KUTLU
Fatih KAYA
Sedef ULUĐ

Redaksiyon
Serap GÖKCAN KUTLU
Gamze KALE
TÜRKÇE-EDEBİYAT BÖLÜMÜ

EDİTÖR	2
HANRI BENAZUS İLE	3
DEYİMDEN ŞARKIYA	4
VELİLERİMİZ YAZIYOR	5-9
SOL AYAĞIM: CHRISTY'E MEKTUP	10-11
PAL SOKAĞI ÇOCUKLARINA	12
AZİZ NESİN'E MEKTUP	13-21
BİR YAZAR BİR KİTAP	22-23
KİTAPLAR ÜZERİNE DÜŞÜNMEK	24-25
GENÇ KALEMLER CUMHURİYETİ YAZIYOR	26-27
ELEKTRİK KAHRAMANLARI	28
EĞİTİMDE EŐİTLİK	29
MASAL DÜNYASI	30-31
ŐİİRLE KALIN	32-35
YANGIN YERİ: HİROŞİMA	36-38
GEZELİM GÖRELİM: MÜNİH	39
ÖZGÜRLÜK	40
BASKI ÖZGÜR DÜŞÜNMEYİ ENGELLER	41
SENSİZLİK SEVMEK VE İSTANBUL	42
SOKAK	43
YAZMAK GÜZELDİR: KALEMİMİZDEN	44-51
WE WROTE THESE	52-61
WEIRD BUR TRUE	62-63
SCIENCE CROSS CİRRICIUM PROJECT	64-67
MODERN DİLLER	68-72

Değerli Okurlar,

Bu dönemin sonunda bir “Mavi” dergisi daha hayata geçiyor. Bizler için kendimizi özgürce ifade edebileceğimiz, yazdıklarımızı okuyucularla buluşturabileceğimiz ve kalemimizin sesinin yankılandığı çok önemli bir alan “Mavi”. Sizlerin duygu ve düşüncelerinin vücut bulduğu yazılar burada adeta ölümsüzleşiyor. Yıllar sonra dönüp baktığınızda bugünlerin izlerini en iyi taşıyan unsurlardan biri, belki de düşüncenin fotoğrafı, diyebiliriz yazdıklarımız için, “Mavi” için.

9. sayımızla birlikte öncelikle yeni yılınızı kutlamak istiyorum. Derginin sayfalarında değişik ve ilginizi çekecek konular bulacaksınız. Her sınıf seviyesinden hem derslerde hem de ders dışında sizlerin yazdığı yazılarla zenginleşti dergimiz. Hepinizin sesi olmak istedik ve bu nedenle sizlerden gelen her yazıya yer vermeye çalıştık.

Elbette yazmak çok önemlidir ancak bu, bir sentezleme sürecidir. Bu aşamayı nitelikli olarak sürdürebilmek için öncelikle düşünce dünyamızı zenginleştirmemiz gerek. Bu nedenle en çok ihtiyaç duyduğumuz şey okumaktır. Vücudun susuz yaşayamaması gibi akıl da kitapsız çorak bir çöle döner. Düşüncenin suyu, kitaplardır.

Büyüklerimiz “Okumak önemlidir, oku hadi!” diyerek bizi sıkarlar. Biz de “Neden okuyoruz ki?” onun yerine “Eğlensek olmaz mı?” deriz. O da olur ama hayatınızda büyük bir boşluk oluşur. Okuyan ile okumayan arasında büyük farkları siz de görebilirsiniz. İnsan okudukça aklına daha çok fikir gelir. Yazmak da böyle gelişir işte. Bazı insanlar doğarken yazar olurlar ama yazarlar bile kendilerini geliştirmek için okumaya ihtiyaç duymuşlardır. William Shakespeare tarihin en ünlü tiyatro yazarlarından biridir ama o da okuyarak geliştirmiştir yeteneklerini. Belki de bu nedenle “Kitaplarım bana yetecek kadar büyük bir krallıktır.” demiştir. Bize sonsuz ufuklar sunan bir krallığın kralı olma gururunu yaşamış kitaplarıyla, ne mutlu ona ve onun gibi olanlara...

Filozoflar tarih boyunca okuma ve yazma üzerine birçok söz söylemişlerdir. Şaşırtıcı olan şudur. Bazen sadece filozoflar düşünmez. İlle bir filozof olmak gerekmez. Bunlardan bir tanesi “Uyanık bir tek adam, uyuyan binlerce kişiden daha güçlüdür.” diyen S. Carnot’tur. Aslında S. Carnot bir filozof değil bir fizikçidir. Çok tanınmayan biri olabilir ama buradaki uyanık adam benim anlatmaya çalıştığım kitap okuyan insan olabilir.

"İyi kitaplar en gerçek arkadaşlardır." demiş Bacon. "Öldükten sonra unutulmak istemiyorsanız ya okumaya değer şeyler yazın ya da yazılmaya değer değer şeyler yapın." demiş Benjamin Franklin. Daha niceleri söylenmiş kitaplar ve okumak üzerine. Bunları söyleyenler de elbette okuyan ve düşünen insanlar. Yaşamda bir fark yaratmak istiyorsak önce kendi dünyamızı zenginleştirerek başlamalıyız işe. Okumalı, düşünmeli ve yazmalıyız. Aydınlık yarınlara, bizim zihnimizde. Onu ortaya çıkarmak için geç kalmayalım.

Değerli okurlar, hayatınızda hep kitap olsun, o boşluk sizde hiç oluşmasın. Bir sonraki “Mavi” dergisinde görüşmek üzere. Yazadurun...

HANRİ BENAZUS İLE

Duru: Merhaba ben Duru Okay.

Sezi: Ben de Sezi Hasin.

Duru: Öncelikle sizi okulumuzda ağırlamaktan çok büyük onur duyduğumuzu belirtmek isterim. Size birkaç sorumuz olacak.

Hanri Bey: Tabii ki, lütfen.

Duru: 4500 fotoğraflık bir Atatürk fotoğraf koleksiyonunuz var. Bu koleksiyona nasıl başladınız ve nasıl devam ettirdiniz?

Hanri Bey: Ben bu koleksiyona on yedi yaşımdayken çok güzel bir fotoğraf bularak başladım, ondan sonra bu merak oldu ben de devamlı topladım. Şu an seksen altı yaşındayım, altmış dokuz senedir topluyorum.

Sezi: Küçüklüğünüzden beri koyu bir Atatürkçüsünüz. Peki, Atatürk öldüğünde nasıl hissetmişiniz?

Hanri Bey: Ben de tüm Türk toplumu gibi -çocuk olmama rağmen- çok üzüldüm. Üzüntüden odama kapandım, kapıyı kilitledim sonra kapıyı kırarak çıkarttılar beni odamdan dışarıya. O kadar fazla üzüldüm.

Duru: "Atatürk'e rakısını leblebisiz içiren çocuk" olarak anıldıktan sonra arkadaşlarınız, aileniz ve çevreniz tarafından nasıl tepkiler almıştınız?

Hanri Bey: O, o zaman yayınlanmadı, ben biraz daha büyüdükten sonra yayınlanmıştı. Sonradan araştırma yapıldı, Atatürk'ün kayıtlarından çıkarıldı. Herkes beni esprili olarak böyle tanıdı. Her gittiğim yerde bana leblebi getirip veriyorlardı.

Sezi: Sizce cumhuriyete ve Atatürkçülüğe yeterince iyi sahip çıkabiliyor muyuz?

Hanri Bey: Ben çıkacaksınız, diye ümit ediyorum! Bütün umudum sizlerden.

Duru: Sizin yaşadığınız zamandan bu yana Atatürkçülük hakkında olumlu veya olumsuz olarak nasıl değişimler farkettiler?

Hanri Bey: Değişmeler mi, Atatürk hakkında ben olumsuz gelişme kabul etmem çünkü Atatürk cumhuriyeti kuran insan.

Duru: Hayır, yıllar geçtikçe Atatürkçülüğümüze sahip çıkmak hakkında...

Hanri Bey: Atatürkçülük diye bir şey anlamıyorum, ben Atatürk felsefesini kabul ediyorum, Atatürk'ün yaşam felsefesini kabul ediyorum ve hepinizin ayrı ayrı birer Atatürk olma potansiyeliniz olduğuna inanıyorum. Atatürk de sizin yaşınızdayken Mustafa Kemal adlı bir çocuğu. Memleketin şartları onu Atatürk yaptı. Peki, sizi neden yapmasın?

Duru: Haklısınız...

Sezi: Okulunuzun meslek seçiminize bir etkisi oldu mu, iş adamından yazarlığa...

Hanri Bey: Hayır, hiçbir etkisi olmadı. Bu, yazarlık bir nevi insanın içinden geliyor.

Duru: Önceki yılların tecrübesinden, yazar olmanın olumlu ve olumsuz yönleri nelerdir bize anlatabilir misiniz?

Hanri Bey: Olumsuz yönü niye olsun, bir meslek bu.

Sezi: Yazdığınız kitaplardan hiç tepki aldınız mı?

Hanri Bey: Hayır, herkes okuyor, teşekkür ediyorlar.

Sezi: Bu kadar koyu bir Atatürkçü olmanızın nedeni nedir?

Hanri: Nedeni... Çünkü ben şu an Atatürk ile beraber olup hayatta kalan son kişiyim.

Duru: Atatürk ile ilgili fotoğraflarla koleksiyon yapmanızın ve bu konuda kitaplar yazmanızın temel nedeni nedir?

Hanri Bey: Şimdi de dedim, Atatürk ile birlikte olup yaşayan son kişiyim. Onunla beraber olmanın getirdiği bir sorumluluk var. Leblebilerini yedim, pahalıydı. Onları ödeyeceğim diye bu işleri yapıyorum.

Duru, Sezi: Çok teşekkür ederiz.

Hanri Bey: Ben teşekkür ederim...

Duru OKAY- Sezi HASİN 7A

DEYİMDEN ŞARKIYA

DİLLİ DÜDÜK

Söz gümüşse sükût altındır
Masal okuyor bilmiyor o zır deli
Rüzgâr eken fırtına biçer
Kendi düşen ağlamaz yârim.

Sen sen ol kalp kırma
Uykuların kaçır sonra
Akıllı ol oyuna gelme
Tepe takla olursun eden bulur sonunda.

Pireyi deve yaptı dilli düdük
Ateşe bile bile körükle gidiyor
Kendi kuyusunu kazıyor enayi
Circır ötüyor.

Bana göre hava hoş kendi bilir
Beni bilen iyi biliyor
Boşa çabaları bu gönüllerde
Hükmü geçmiyor.

Hadi sev, hadi hadi hadi gözünü karart da
Koy elini kalbine şu yalan hayatta
Gelen geçer kalan göçer unutma
Sana da kalmaz bu ölümlü dünya.

Caka satıyor utanması yok
O kendini üstün buluyor ama yanılıyor
Burnu Kaf dağında mübarek
O kendini bu âlemin kralı sanıyor

.....
Şöyle bir silkelen de gel kendine
Hududunu haddini bil ileri gitme
İki kere iki dört hesabı kolay
Aç kalbini gel dırđır etme...

DEYİM DEYİM SANA NE “DEYİM?”

Ne oldu sana?
Ağzını bıçaklar açmıyor.
Kim ne yaptıysa sana,
Bakalım onun icabına.

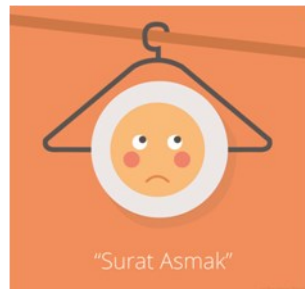
Kendimi alamadım,
Sana sordum,
Karşı koydun.
Kaş yapayım derken göz çıkardım.

Kalbini kim kırdı?
Kim sırtından bıçakladı?
Sözlerine dikkat etsin bir kez.
Hatırlat ona: Bıçak yarası geçer,
Dil yarası geçmez!

Ahmet Ege TANRIVERDİ 8B
Kaan ÜRKMEZ 8B
Selin NARTER 8B

DEYİM
Mİ
DEMİYİM
Mİ?

TARKAN

VELİLERİMİZ YAZIYOR

1100,6 FAYRENHAYT!

“Fahrenhayt!” Bütün gece zihnimde köşe kapmaca oynayıp durdu bu terim. Bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Kaç santigrat derecenin karşılığı bu? Elimin altında bir alet-araç yok ki bakıp kontrol edebileyim. Bu ruhsuz, soluk odanın içine tıktılar beni, dört duvar arasında anılar, rüyalar, karabasanlar arasında köşe kapmaca oynuyorum... Şimdi... Dur bakalım... 1 santigrat ... Yok!!! 1 fahrenhayt 30 küsur selsius... I-ihh !!! Joul muydu o yoksa... Offfffff !!!!

Kızım, biz seninle bu konuyla ilgili fen problemlerini çalışmamış mıydık? Kaç farklı alıştırmayı yapmıştık oysa... Sular seller gibi, okulda işlediğin dersi sana tekrar eder, sen de tereyağından kıl çeker gibi alıştırmalarını yapardın... Şimdi... Durdu o beyin, çalışmıyor. Sen de yoksun yanımda... Oysa ne güzel günlerdi... Farklı renklere boyanmış, sayısız kitabın tıka basa doldurduğu o koca kütüphanenin – annen hep tozlandığı için ve kitapları zırt pırt çıkarıyorum diye kızar bana ya- önündeki masanın üstündeki abajurun o loş ışığında birlikte çalıştığımız odanı anımsıyorum şimdi. Fabrikadan döndüğümde, annenin hazırladığı yemeğimizi birlikte yer, dünya haberlerini seyrederek, arada yaşananları tartışırız... Senin ortaokul öğrencilik yıllarında yaşanan mülteci krizini tartıştığımızı anımsıyorum. Komşudaki savaşın nedenlerini, iç savaşın izlerini, insanların dramını konuşurduk, o zaman mülteci ve göçmen arasındaki farkın ne anlama geldiğini daha iyi anlamıştın. Belki de o insanların çaresizliğini gördükçe, içimiz parçalanır, bizlerin ne kadar şanslı olduğumu fark edince de utanırdık halimizden... Kimi zaman da yabancı para birimlerinin değerlerinin neden farklı olduğunu, bu değerleri kimlerin ve nasıl belirlediğini sorardın... Ya da Hindistan başta olmak üzere Güney Batı Asya kıyılarına vuran sel baskını ile ilgili haberleri televizyon ekranından izlediğinde, Muson yağmurlarının etkilerini ve sosyal bilgiler dersinde öğrendiğin iklimin insan yaşantısı üzerindeki etkilerini “Şimdi daha iyi anladım.” derdin. Ve eklerdin “Ama biz orta iklim kuşağındayız değil mi? Ülkemizde olmuyor böyle şeyler?” Bazen de yemek masasında annen başka konulardan bahsedirdi. Ama genel kültür alt yapın biraz da benim sayemde, o haberleri izlemek ve o haberleri tartışma sayesinde, gelişti. Sonra seninle birlikte odana geçerdik. Bir yanda okulun dersleri, bir yanda ilgi duyduğun konular, neleri birlikte çalışmadık ki seninle...

En sevdiğin ders fen olmuştur her zaman. Kimi zaman okul müfredatındaki dersleri çalışır, kimi zamanda fizik, kimya ve biyolojinin sularında farklı başlıklara yelken açardık seninle. Pasteur hayranı bir kızın, bilim kadınlığını hedef edinmesi boşuna olmasa gerek. Taaaa o yıllardan hedefini koymuştun... Eğretili otundan, kömürün oluşumuna, endoplazmik retikulumdan, boşaltım sistemine kadar pek çok konuyu ansiklopedi, internet ve kitaplardan araştırırdın. Benim gibi çok yönlüydün hep sen.

VELİLERİMİZ YAZIYOR

Bu merakının ileride başıma iş açacağı ise aklıma hiç gelmemiştir. Bazı çocuklar okul yıllarında hep der ya “Bu ders, bu konu benim ne işe yarayacak?” diye. Yıllar sonra senin çok işine yaradı bunlar. Kısmen benim de işime yaradı...

Araştırmaların ve felsefeye yönelik ilgin konuları sorgulama alışkanlığını yaratmıştı. Hatırlarsan pek çok konuyu, seninle tartışır, doğru sorgulama teknikleriyle soru sormaya çalışarak ve bunların üzerinden durum analizi yapmaya ve problem çözmeye gayret ederdik. Hoş, bu teknik özellikle senin matematik dersinde başarını da artırmıştı ama felsefe üzerine pratik yapman, gelecek öğrencilik yaşantında yüksek not almanın yanı sıra, hızlı bir şekilde bilgi dağarcığını geliştirmeni de sağlamıştı. Sonuçta aradığın, sevdiğin meslek yolunu daha çok öncelerden tutmuşsun bile... Bu nedenle daha okulda dersini almaya başlamadan felsefenin çok faydasını görmüştün. Bana gelince... 40’ından sonra genç bir beynin hızına yetişmeye çalışan bir baba, sana ayak uydurabilsin diye var gücüyle eski defterleri açmaya çalıştı. Birlikte çalıştığımız ders konuları bir yana bu felsefe üzerinde benim de çalışmam ve seninle sık pratik yapmam, bende olayları sorgulama ve analiz etmeyi bir alışkanlık haline getirdi. En ufak bir sorunda, problemin çözümüne yönelik olası sorunları tarafsız bir şekilde sorgulayıp olası etkenleri ve kök sebepleri belirlemeye gayret etmeye başladım. Ama bu yaklaşım bazılarınca takdir edilmiyor ne yazık ki? Bir keresinde dâhiliye uzmanına gitmiştim. Annen kılıklı bir doktora muayene olmuşum. Hiç unutmuyorum! Muayenenin ardından, sorgulama ve tahlil sonuçlarını inceledikten sonra orta yaşlı doktor hanım gayet vakur bir eda ile bilgisayarının ekranına bakarak bana “Anlaşılan, böbreklerinizde biraz iltihaplanma var.” diyordu... Ben, biraz da doktorun, bazen annenin yaptığı gibi aceleci davrandığını düşünerek araya girmiştim... Ama son derece de kibarım... Aynı annene davrandığım gibi... Karşımdakine saygısızlık etmeyeyim diye de oldukça yumuşak bir ton kullanmaya çalışıyorum:

-Aslında, bundan tam olarak emin olmak için belki ilave bir- iki tahlil hatta görüntüleme yapmak faydalı olabilir, belki...

Bir an duruyorum, doktor hanımdan hiç ses yok... Düşüncelerimden faydalanmaya çalışıyordur beklentisiyle, daha anlaşılır olabilmek için tane tane konuşmaya devam ediyorum...

-Safra yolları da tıkanmış olabilir... Ya da bağırsaklarda bir şekilde düğümlenme ve bir parazit belası da başıma illet olmuş olabilir... Ama şahsen kum döktüğümü veya taş düşürdüğümü sanmıyorum, herhalde o zaman çok daha şiddetli bir ağrıyla karşılaşır ve belirtiler de biraz daha farklı olabilirdi. Bilemiyorum belki malpiki...

Doktor Hanım, daha fazla tepkisiz durmuyor, biraz da başını aşağıdan yukarı yavaşça çeviriyor ve gözlüğünün üstünden bana dik dik bakarak tok bir sesle:

-Hangi yıl?

VELİLERİMİZ YAZIYOR

-Pardon, anlayamadım?

-Basit bir soru sordum, hangi yıl?

-Üniversiteden mezuniyetimi mi soruyorsanız? Siyasal Bilgiler... 19...

-Aslında tıp fakültesinden mezuniyetiniz de olabilir belki ama ben hangi yıl ölebileceğinize yönelik öngörünüzü soruyordum... O zamana kadar kullanmayı düşündüğünüz ilaçların aylara ve yıllara göre dökümünü yapıp bana liste ile veriniz lütfen. Ben de o süreyi kapsayacak şekilde uygun gördüğünüz ilaçların listesini dosyanıza işleyeyim olur mu, beyefendiciğim? Buna göre eczaneden ilaçlarınızı da alımını da planlamış oluruz...

.....

İşte böyle kızım. Bu, son derece saygı kuralları içinde geçen bir konuşmaydı. Ama kadın, bazen annenin yemek veya ütü yapmaya çalışırken ona yardım etmek için bir iki kolaylık sağlayıcı yöntem tavsiye ettiğinde bana tepki gösterdiği gibi tersledi beni. Hadi o doktor, kadını ilk kez görüyorum. Ama annen eskiden böyle şeyler yapmazdı. Eeee gün aldıkça alıyor, taksimetre çalışıp duruyor. Ama trafik sıkışıklığında alternatif yol bulma konusunda taksi şoförü ile yaptığım konuşmaya değinmeyeceğim... O biraz daha farklı sonuçlanmıştı çünkü. Başını ağrıtmayayım... Benim başım yeteri kadar ağrımıştı çünkü... Ama annen hatalı yine. Bu sefer, bana hiç müdahale etmedi. Beni hiç uyarımadı. Oysa hep “Şoför Bey’e müdahale etme, olur mu canım.” diye söyler, arada da çimdiklerdi beni. O gün susacağı tuttu. Neymiş? Ona, “Lütfen bana müdahale etme!” diyormuşum. Neyse, hatırlatma şimdi...

Bak nereden nereye geldik?

Yıllar yılları kovaladı... Şimdi sen farklı yerde, biz başka yerde... Hoş, annenle buluştun sonunda... Özlem gidermeye başlamışsınızdır bile... Beni affet kızım, hemen aranıza katılamadım. Bu benim tarih merakım ve detaycılığım. Ama birazcık da yaşam heyecanlarından biri... Bu coşku, sana gelirken Metropolitan Müzesi’ne uğrayıp öyle Kanada’ya geçmeyi planlamama sebep oldu. Ama artık annen de yaşlanmaya başladı kızım. Eskiden yapmadığı şeyleri yapmaya başladı. Eeee, ne de olsa yıllar ilerliyor. Biliyorum, sen bizim yaşlanma fikrini hiç benimsemezsin. Seni en rahatsız eden kavramlardan biridir... Ama işte, kaçınılmaz bir mukadderat... Üzülme kızım, ben daha yaşlanmıyorum, benim ruhum genç... Annenin huysuzlaşmaya başladığından bahsediyorum ben... Aramızda kalsın. Ona bir şey deme... Sonra bu söylediklerime de bozuluyor... Neymiş efendim... 27 kez gezdiği bir müzeyi artık gezemezmiş. Gina gelmiş güya... Artık daha kolay yoruluyormuş, eski gücü yokmuş... Oraya harcayacağı zamanı, başka yerleri gezmeye tercih edermiş... Zaten ben hep böyleymişim, bir kitabı on beş kez okuyabilir, bir filmi 185 kez bıkmadan aynı ilk gün heyecanı ve merakıyla izleyebilirmişim... Falan filan... Dırdır da dırdır... Ne var bunda rahatsız olunacak? Ben, annene 7822. kez sarılmaktan bıkmıyor, bilmem kaç bininci kez, “Zaten biliyor!” diye onu sevdiğimi söylemekten kaçınıyor muyum hiç? Yooo... Eee, şimdi ne oldu peki? Benimle buraya gelmedi, doğrudan senin yanına uçtu, şimdi burada tek başıma fahrenheit hesapları yapıyorum...

VELİLERİMİZ YAZIYOR

Ama sen annene benzemiyorsun, kızım... Olumlu yönlerini ve yeteneklerini benden ve daha çok da benim ailemin tarafından almışsın, benim tatlı meleğim...Mesela, renkleri kullanma becerin... Gittiğin bütün okullar güzel sanatlara büyük önem verirdi. Bu yönde siz gençlerin ufkunun daha çocukluk günlerinde açıldığına inanıyorum. Ama çorbada benim de tuzum var. Daha 6-7 yaşındayken Amsterdam'da Van Gogh Müzesi'nde o ustanın resimlerini gösterebilmek için seni az omzumda taşımadım. Ya Prado Müzesi, ya aşığı olduğumuz D'orsay Müzesi? Ama farklı farklı yerleri gezince annen bir şey demiyor, bu sefer söylenmiyor... Tamam kızım!!! Biliyorum şimdi yine müdahale edeceksin, biliyorum. Zaten konumuz annen de değil. Bulmuş benim gibi sakın, uysal, şeker bir gibi bir adamı... Ne diyordum?.. İşte takıntı böyle bir şey kızım... Bir şeye takılınca dönüp dolaşır hep aynı şeyi söylersin. Annen bana takılmış, kalmış. Hep aynı yerlere gidiyordum! Yav, ne olmuş ? Hiç yeni yere gitmiyor muyuz ? Emekli olduktan sonra dünyayı dolaşyoruz. Neymiş yılda birkaç defa görmediği bir ülkeye gidiyorsa sekiz, on kere bildiği ülkelere gidiyormuş... Lafa bak şimdi! Ama evine yılda 150-200 küsur gün gidiyor annen. Ben tek bir söz ediyorum muyum? Ben sadece sevdiğimiz, hoşnut olduğumuz mekanlarda bulunmanın mutluluğunu yaşamak, keyfini çıkarmak istiyorum. Diyorum, anne bozuk plak gibi takılıyor bu tür olaylara... Bulmuş benim gibi, olgun, sakın, her fikre açık bir adamı... Kızım, sen de aklını başına al. Yeme oğlanın kafasının etini öyle abuk sabuk şeylerle... Damadı hırpalayıp durma! Bak, annenin yüzünden lafı nereden nereye getirdik ? Nedense annen, damadına hiç mi hiç laf etmez. Ama Allah'ı var şimdi. Sizler yokken, kendi aramızda konuşurken bile hep hakkında müsbet konuşur. Pek beğenir yakışıklı, genç oğulcuğunu... Benim gençliğime benzetiyormuş onu... Yaa kızım, böyle olumlu kocaların değerini bil, yaşlanmaya başladığında annene benzeme sakın... Takılıp kalma bazı şeylere... Eşinin huzurunu bozma. Mesleğinde olduğu gibi olaylara sadece duygularınla değil, biraz nesnel de bak. Olur mu güzelim ?

.....

Kaç fahrenheitti? Yok yani kaç santigrattı? Ama kaç, kaçtı??? Oofffff, iyice karıştırmaya başladım. Nerede kalmıştık?.. Şu yeleğimi bile giymeme izin vermiyorlar. Ama ben üşümeye başladım. Biraz uzanabilsem, iskemleye asılı yeleğimi alıp giyebileceğim belki ama... Canımmm... O yeleği de sen bana örmüştün. Pek bir severim o yeleciği... Hele desenleri... Desenlerindeki motiflerle renklerin uyumu... Ama artık bana eskisi kadar sık örmüyorsun. Geçen gün fotoğrafınızı gördüm. Kocana, o çok sevdiğim renklerden, bir kazak yapmışsın. Biliyorum Kanada kışın soğuk oluyor ama burası da kışları yapıyor hani. Tabii, bizim pabuç dama atılıyor artık. Kral öldü. Yaşasın yeni kral!!! Çok da yakışmış kocana. Ne de olsa daha 7 yaşındayken örgü örebiliyordun. Haaa tamam, şimdi hatırladım... Senin renklerdeki uyumun başarısından bahsediyorduk, araya annenın takıntısı girdi... Sevgili kocan da aslında annenle çok iyi anlaşıyor değil mi ? Ne şanslı bir kızsın... Damat-kayınvalide çok iyi anlaşıyor....

VELİLERİMİZ YAZIYOR

Neyse, nerede kalmıştık ? Hep, okulda öğrendiğin bilgileri yaşamda kullanmış, bir şekilde günlük yaşama adapte etmişsindir. Matematik mesela... Kahrolası EBOB-EKOK'dan hep nefret etmişimdir. Az kafa patlamamıştım sana o iyi bilmediğim konuyu doğru dürüst anlatabilmek için. Güya renk vermeyecektim zayıf olduğumu o başlıklarda. Sonuçta sen o konuyu bana anlatmıştın. Hoş unuttum yine ben o kavramları... Neticede bizim evin bahçesine dikilecek ağaçların sayısını ortaokul günlerinden kalan bilginle hesapladığını söylediğinde hiç de şaşırtmamıştın beni...

Bir de yabancı dili iyi öğrendin. Okulda güzel öğrettiler sana İngilizceyi, İspanyolcayı... Dil öğrenme alt yapısı, dili çalışma yöntemlerini sorgulaman- bak yine felsefenin önemi burada ortaya çıkıyor – Rusça, Yunanca ve Fransızca'yı da öğrenmende sana çok fayda sağladı. Şimdi Montereal'de yaşarken sokakta Fransızcanı, üniversitede öğrencilerle İngilizcenin, bizimle ve evladınla Türkçeni, kocanla Yunancanı, okulun o uyuz, bir türlü sevedemediğim bölüm başkanı ile de Rusçanı kullanıyorsun. Aslında bilirsin ben çok hoş görülüydüm ve tarafsız bakarım olaylara ama... Tamam, tamam susuyorum. Hiç de laf söyletmesin bölüm başkanına. Aynı annen gibi... Burada kadınlar sanki birbirini tutuyor gibi... Ne güzel... Ama yabancı dil öğrenmene hep ben vesile oldum. Annen o zaman da kızardı bana... Çocuğun başına bu kadar konu açma diye... Fena mı oldu şimdi ? Ne demişler? Bir lisan, bir insan... Şimdi en azından altı insana bedelsin.... Takıntı kötü bir şey kızım. Takılma sen... Uyma anana...

Ama her şey bir yana, şunu da belirtmeden edemeyeceğim. Ben, ununu eleyip eleğini duvara asanlardan hiç olmadım. Belki ben de annen gibi günün birinde bazı şeylerden bıkalırım ama sana doğru, saygılı, dürüst olmayı; özgür düşünebilmeyi düstur edinme kavramlarını anımsatmaktan hiç usanmadım ve usanmam da... Şimdi kollarım, serumlardan delik deşik de olsa, New York'daki hastane odasının birinde annenle birlikte gelmenizi beklerken bile bu kavramlar hep benle beraber... 86 yaşındayım ama hiç yılmadım. Seni, kocanı, evlatlarının ve artık biraz yaşlanmaya başlayı, huysuzlaşmaya başlasa da takıntılı anneni, hepimizi seviyorum. Bir de... Bir de... Hemen geliverin olur mu ? Artık ateşimin kaç derece olduğunu bile hesaplayamıyorum. Hemşire bilmem kaç fahrenheit dedi, gitti. Bir türlü bulamadım. Biraz sıkıldım da... Artık ben de yaşlanıyorum galiba annen gibi. Ama şimdi yine gelir, ilgilenir benimle... Brakmaz beni, aslında iyi kadındır. Kıyamaz hiç bana. İyilikseverliğini sen benden çok annenden almışsın. Öyle de, anana. Babam, senin için öyle güzel şeyler söylüyor de... Şimdi o bana kızgındır. Ama sen öyle dersen biraz mutlu olur. Zaten ben insanları hep mutlu etmeye çalışmışımdır.

Hadi geç kalmayın. Hemşire yine geldi... Sözlerimi burada bitiriyorum. Elinde yine derece var. Ateşimi ölçecek herhalde. Aman be... Yine fahrenheit hesabı...

Alper ÖZHEKİM
(6A sınıfından Rana Özhekim'in babası)

SOL AYAGIM'DAN SONRA

CHRISTY'E MEKTUP

Sevgili Christy,

Kitabını severek okudum. Okuyucuyu etkileyen, başarılı bir hayat hikâyesi var. Hikâyeyi okumaya ilk başladığımda, bunun senin hayat hikâyesi olduğunu bilmiyordum, ancak kitabın arka kapağını okuyunca gerçek hayat hikâyesi olduğunu öğrendim. Bir de bu kitabı ayağını kullanarak yazmış olman beni daha da şaşırttı. Zaten maalesef bir tek sol ayağını ve ağzını kullanabiliyormuşsun. Böyle bir durumdayken bu kadar güzel bir kitap yazmak, seni oldukça onurlandırmıştır. Bizler de senin hayat hikâyenden ilham aldık aslında. Zorluklar karşısında verdiğin mücadele bize sahip olduğumuz şeylerin ne kadar değerli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Hikâyeyi, yıllar boyunca okunacak ve sen hep yaşayacaksın...

Sevgilerimle

Kerem DÜNDAR 7B

Sevgili Christy,

Kitabını bu yıl 7. sınıfta okudum. Gerçekten zor bir o kadar da dokunaklı bir hayatın olmuş. Yazdığım bu mektubu okuyamayacaksın ama ben yine de sana bu mektubu yazmak istiyorum. Öncelikle böylesine güçlü ve sana inanan bir anneye sahip olduğun için gerçekten çok şanslıymışsın. Hayatına ışık tutan annen sayesinde şu an senin hikâyeyi biliyor dünya. Sen, yazdığın bu kitapla hayata nasıl gülümseyeceğimizi anlattın bize. Senin sayende üzüldüğüm ve dert ettiğim şeylerin

ne kadar saçma şeyler olduğunun anladım. Sayende hayata bakış açim değişti. Hayatının bize öğrettiği çok şey var. Bunları bizlerle paylaştığın için sana çok teşekkür ederim.

Zeynep İNANÇ 7B

SOL AYAĞIM'DAN SONRA

CHRISTY'E MEKTUP

Sevgili Christy,

Ben Kayla. Irmak Okullarında 7B sınıfına gidiyorum. 12 yaşındayım. Sana bu mektubu senin hakkındaki düşüncelerimi, merak ettiklerimi paylaşmak için yazıyorum.

Christy, ben senin "Sol Ayağım" kitabını okulda okuyorum. Bu kitap okuduğum kadarıyla mükemmel. Kitapta beni en çok etkileyen şey hayata tutunman, umudunu kaybetmemen ve içindeki güzelliği yaşama

sunman. Gerçek hayatta da öyle olduğunu düşünüyorum. Engelli doğsan da kendi engellerini kırıp hayatı doya doya yaşamana bayıldım. Senin sadece "Sol Ayağım" kitabını okuyor olsam da hayatındaki zorlukları yenmeye çalışmanı anladım. Eserlerinin önemine gelmek gerekirse... Çoğu insan senin sadece sol ayağını kullandığını öğrenince sana hayran oluyor. Eserlerini sevip onları son nefeslerine kadar koruyorlar. Sen ruhumuzda derin izler bıraktın ve bence yazdıklarınla engelli insanlar için ışık oldun. Onlar sandıklarından daha güçlü olduklarını ve hayatta hiçbir şeyin imkansız olmadığını anlıyorlar. Eğer sen hayatta olsaydın sana bir soru sormak isterdim. Bizlere verdiğin ilham ve bize yılmamız gerektiğini öğrettiğin için sonsuz teşekkürler.

Kayla HAYNES 7B

Sevgili Christy,

Yıllar önce ölmüş olsan bile, hala bir sürü kişi senin hikâyeni okumakta. Fiziksel engellerin hayata engel olmadığını gösterdin bizlere. Sadece sol ayağınla, sağlıklı insanların bile zar zor başarabileceği şeyleri başardın. Bunun için, sana birçok yönüyle örnek alınacak bir insan olduğunu söylemek istedim. Annenin de çok iyi bir insan olduğunu ve senin için çabaladığını anladın. O sana umut dolu gözlerle baktı, asla onu hayal kırıklığına uğratmadın. Umarım engelli çocuklara sahip tüm anneler seninki kadar ilgilidirler çocuklarına karşı. Şunu bilmeni isterim ki, sen harika birisin. Resme ve yazmaya olan ilgin, kardeşlerinin yaptığı şeyleri yapmak istemen, hayatı dolu dolu yaşamak istemen ne kadar canlı ve renkli biri olduğunu anlattı bana. Ben inanıyorum ki, her çocuğun içinde bir cevher var. Yani yalnız değilsin sevgili Christy, seninki gibi bir durumun içinde olan bir sürü çocuk var emin ol. Ayrıca şunu asla unutma ki, sen ve sol ayağın ne kadar zaman geçerse geçsin konuşulacak, asla unutulmayacaksınız...

Bade PEKUYSAL 7B

PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI'NA

Onun adı büyük Pasztor'dur.
Hep boynu bükük durur
Daima kardeşini korur.
"Kızıl Gömlek" der durur.

Kerem DÜNDAR 7B

Nemecsek
İslanmışsın ne olmuş?
Yüreğin buz olmuş.
Ölsen bile bizlesin
Bizim için unutulmazsın.

Oğuz DÜNDAR 7B

Feri Ats'dır onun adı
Suya atar adamları.
Güler hepsinin arkasından
Düşünmez gerisini kafasından.

Kerem YILDIRIM 7B

Onun adı Boka
Lider tüm çocuklar arasında.
Kural koyar daima
Arsayı korunmak için.
O bir kahraman
Pal Sokağı çocukları aramızda her zaman.

Kaan Tarkan TARIM 7B

Şimdiki Çocuklar Harika

21 Ekim 2015, Çarşamba

Sevgili Aziz Nesin,

Ben, Bilge Doğa. Şu anda İstanbul'da küçük bir evde yaşayan ve 6. sınıfa giden bir öğrenciyim. Türkçe dersinde sizin yazdığınız bir kitap olan "Şimdiki Çocuklar Harika"yı okudum. Bu mektubumda kitapla ilgili görüşlerimi anlatmak istiyorum.

"Şimdiki Çocuklar Harika", aile hayatını ve büyüklerimizi eleştiren harika bir kitap. Bu kitapta siz, biz çocukların yaşadığı zorlukları çok iyi anlatmışsınız. Kitaptaki çocukları sıradan iki çocuktan seçmeniz çok güzel bir karar. Yani, ne çok fakir ne çok zengin ne de hastalıkları olan çocuklar; Ahmet ve Zeynep her yerde görülebilen iki normal çocuk. İki çocuğun mektuplaşması çok normal bir olay gibi gözüküyor. Ancak yazı tarzınız, olayları yorumlamanız ve hikâyelerinizi bize mektuplaşma yoluyla aktarmanız bu kitabı çok eğlenceli ve ilgi çekici yapmış.

Size gerçekten bu güzel kitap için teşekkür ederim. Kitaptaki bütün olaylar eğlenceli ve de farkındalık yaratıcıydı. Özellikle "Amerika'yı Yapan Mimar", "Sekiz Kız Babası", "Kürek Kemiği" ve "Şimdiki Çocuklar Harika" mektuplarını çok beğendim. Aslında bütün bölümler çok güzeldi ancak ben "23 Nisan Müsameresi" ile ilgili olan bölümü pek beğenmedim. Bu kitabın ikincisi olsa bence onu da zevkle okurum.

Genel olarak bu kitaba bayıldım. Siz benim okuduğum en iyi Türk yazarınız. Hayal gücü çok geniş birisiniz bu nedenle de çok güzel öyküler yazıyorsunuz. Bu olaylar neredeyse her çocuğun başına gelmiş gerçek olaylar. Bir büyük, yetişkin olarak bu hikâyeleri çocuk ağızından yazmak da bence büyük bir yetenek.

Sevgi ve Saygılarımla,

Bilge Doğa BACINOĞLU
Özel Irmak Ortaokulu 6B

21 Ekim 2015, Çarşamba

Sevgili Aziz Nesin,

Ben on iki yaşında, ortaokula giden bir çocuğum. Bu sene Türkçe dersinde "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bu kitapta "Amerika'yı Yapan Mimar" adlı bölümü çok beğendim. Fakat "Evin Hangi Hali?" adlı bölümü pek beğenmedim. Çünkü olumsuz olaylar yazmışsınız ve bu bölüm insanın biraz canını sıkıyor. Ancak kitabınızı gene de çok sevdim. Genel olarak Ahmet ve Zeynep karakterleriyle komik ve zevk veren bir kitap yazmışsınız. Ben olsaydım eğer "Evin Hangi Hali?" bölümünde Hüseyin adlı karakteri bu kadar üzmezdim. Çünkü ben olumsuz olaylardan çok hoşlanmıyorum. Size bu kitabı yazdığınız için teşekkür ediyorum.

Ece Karaca

Özel Irmak Ortaokulu 6A

Sevgili Aziz Nesin,

Ben 6. sınıfa giden bir öğrenciydim. Adım Efe Renda. Irmak Okullarında okuyorum. Yazdığınız "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okudum. Kitabınızın en sevdiğim bölümü "Vicdan Azabı" adlı hikâyenizi okuduğumda çok üzüldüm çünkü çocuğun eli kopmuştu, bu yüzden neredeyse çok ağlayacaktım.

Kitabınızı bitirdikten sonra yazdıklarınızın gerçek olmadıklarını anladım ve çok üzüldüm.

Sizinle tanışmayı isterdim. Sizin bütün kitaplarınızı alacağım.

Efe RENDA

Özel Irmak Ortaokulu 6B

21 Ekim 2015 Çarşamba

Değerli Yazarımız Aziz Nesin ,

Ben, on iki yaşında, ortaokula giden bir çocuğum. Adım Mana Şiir Arslan. Irmak Okullarında 6. sınıfa gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde, "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bu kitapla ilgili görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Yazdığınız kitapta en sevdiğim bölüm "Amerika'yı Yapan Mimar" çünkü çok komikti. Kitabınız hayatımda en çok güldüğüm kitaptı. İyi ki bu kitabı yazdınız! Biz çocukları anlayabilen tek yazarınız bence. Beğendiğim bir şey var mı, diye sorarsanız yok, çünkü kitaba bayıldım. Bence yazdığınız bütün kitaplar güzeldir. Ben bu kitabı iki kere okudum ama aynı bölümlerde yine güldüm, yine üzüldüm ve yine dediklerinize katıldım. Bence çok iyi bir yazarınız. İyi günler dilerim.

Sevgilerimle,

Mana Şiir ARSLAN
Özel Irmak Ortaokulu 6B

21 Ekim 2015, Çarşamba

Sevgili Aziz Nesin,

Merhaba, benim adım Ayşenur Ekinci. On bir yaşındayım ve altıncı sınıfa gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bu kitapla ilgili görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum. Kitabınızı çok sevdim. Severek okudum. En sevdiğim hikâyelerden biri "Sekiz Kız Babası" oldu. Bence de kızlar ve erkekler eşit olmalıdır. Sekiz kızın babası çok haksız. O sekiz kıza da acıyorum. Ben o sekiz kızdan biri olsaydım babamdan nefret ederdim. Sıkıldığım bir bölüm vardı. O da "Damlaya Damlaya Sel Olur" du. Biraz fazla kural içeren bir öykü gibi geldi bana. Kitabınızı çok eğlenceli buldum. Okurken güldüm ve heyecanlandım. Kitapta sınıf yazıyorsa bir sınıf, ağaç yazıyorsa bir ağaç hayal ettim. Bu güzel kitap için çok teşekkürler.

Sevgiler,

Ayşenur EKİNCİ
Özel Irmak Ortaokulu 6B

Değerli Yazarımız Aziz Nesin,

Merhaba, ben Güneş Özen. On bir yaşındayım ve Irmak Okullarında altıncı sınıfa gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde, "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bu kitapla ilgili görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle kitabınızı çok beğendim. Mizah anlayışınız harika. Bazen gülmekten ölürlen bazen hüznlendim. En çok beğendiğim öykü "Amerika'yı Yapan Mimar" idi. Sınıfta o öyküyü ben okuyordum, gülmemek için zor dayandım. Kitaba bayıldım, sadece "Okul Aile İkiliği" adlı öykünüzdeki içerik ve başlığı alakasız buldum. Kitabın sonunda bunların uydurma olduğu söylediğinizde hayal kırıklığına uğradım. Keşke gerçek olsaydı. Ayrıca Hikmet'e ve öğretmenin anlattığı hikâyedeki çocuğa çok üzüldüm. Kitabı okurken bazı anne babaların davranışlarına çok şaşırdım. İyi ki benim anne ve babam öyle kişiler değiller. Bu kitap bana çok şey öğretti. Komik olaylarla birlikte verdiğiniz dersler çok etkileyiciydi. Bu kitabı okuduktan sonra sizin başka kitaplarınızı da okumak istedim. İlk fırsatta alıp okuyacağım.

Sevgilerle,

Güneş ÖZEN

Özel Irmak Ortaokulu 6B

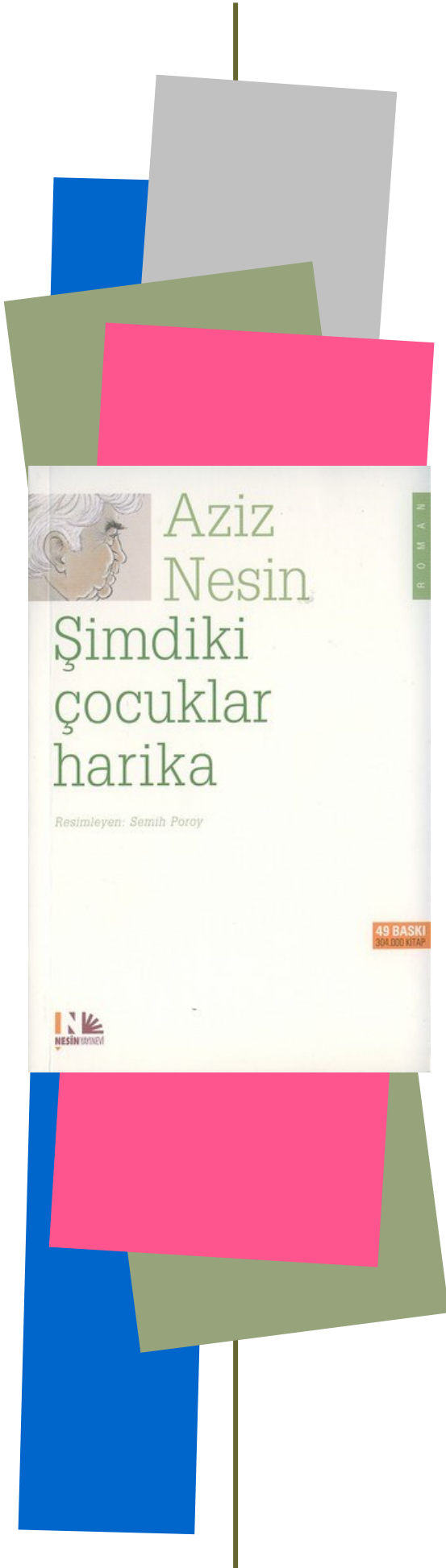
Değerli Yazarımız Aziz Nesin,

Merhaba, benim adım Emel Şensoy. On bir yaşındayım ve Irmak Okullarında altıncı sınıfa gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde, " Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bu kitapla ilgili görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Kitabınızdaki "Amerika'yı Yapan Mimar" hikâyesini çok beğendim. Beğenmemin sebebi, hikâyenin hem komik hem de ciddi olmasıdır. Çünkü hikâye beni hem güldürdü hem de düşündürdü. Hikâyede beğenmediğim bir yön de var. Kitapta bu olayların sizin başınızdan geçip geçmediğini söylemediniz. Bu yüzden kafam biraz karıştı. Yine de kitabınızı çok beğendim. Ben keşke sizin gibi bir yazar olsaydım. Ama korkarım ki yine de sizin gibi kitap yazamazdım.

Emel ŞENSOY

Özel Irmak Ortaokulu 6B

21 Ekim 2015, Çarşamba

Sayın Aziz Nesin,

Ben on iki yaşında bir ortaokul öğrencisiyim. Bu sene sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızı okudum. Okurken sadece yetişkinlere yönelik olmadığı için çok güldüm ve çok eğlendim. Mektup olduğu için de okurken ilgimi çekti.

Benim en fazla güldüğüm yer "Yurtsever Olunuz" bölümüydü. Zeynep, normalde yanlış bir şey yapmasına rağmen gazeteci çok güzel konuşuyor ama yine de çok yanlış davranıyor. Bütün kitap içinde beğenmediğim bir yer yok. Sadece "Sekiz Kız Babası"nda babaların kızların hepsini erkek gibi giydirmesi tuhaftı. Kısacası bence başarılı ve çocukların çok seveceği bir kitap yazmışsınız.

Saygılarımla,

Dilan KARAASLAN

Özel Irmak Ortaokulu 6A

21 Ekim 2015 Çarşamba

Sevgili Aziz Nesin,

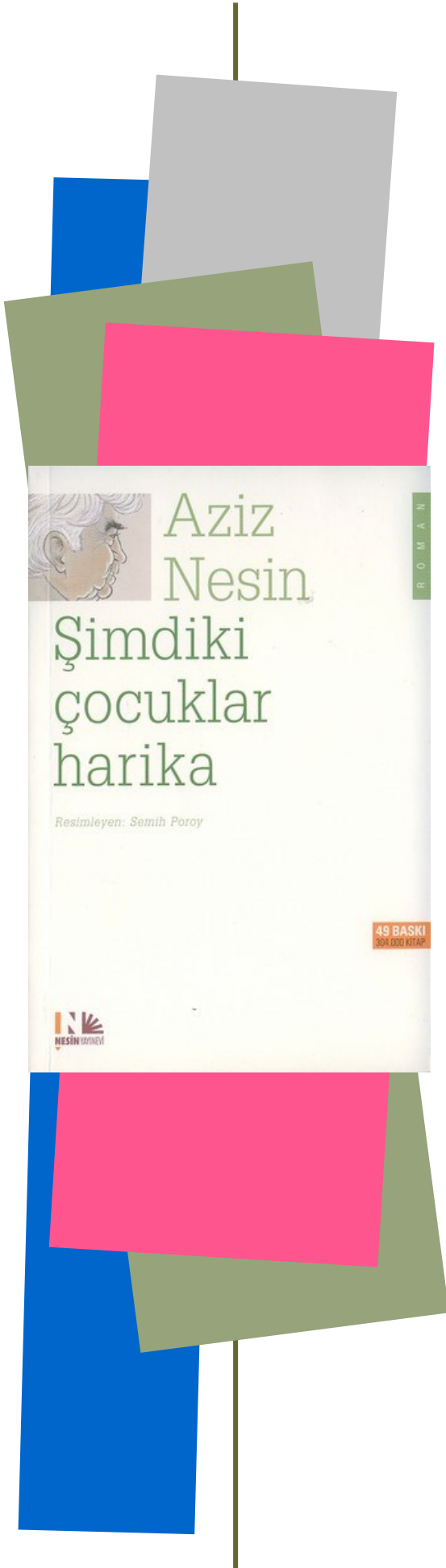
Merhaba ben Lal Atsan, on bir yaşında, ortaokula giden bir okuyucunuzum. Irmak Okullarında altıncı sınıfa gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde " Şimdiki Çocuklar Harika " adlı kitabınızı okuduk. Bu kitap ile ilgili görüşlerimi ve düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Kitapta en beğendiğim ve güldüğüm, "Amerika'yı Yapan Mimar"dı, ama ben kitaptaki her bölümden zevk aldım ve devamlarını okumak için can attım. Çok eğlenceli ve ilgi çekici bir kitaptı bence. Yazdığınız olayları nasıl düşündüğünüzü çok merak ettim. Kitabın sonunda bize yazdığınız mektubu okuyunca biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü orada bütün yazdıklarınızın uydurma olduğunu belirtmeniz beni üzdü, gerçek olduklarını sanmıştım. Bence hayal gücü gelişmiş bir insansınız. En sevdiğim karakterler Ahmet ve Zeynep oldu. Yaşadıkları maceraları birbirlerine mektup ile yollamaları gerçekten çok havalı. Kitabınız çok güzel.

Sevgilerimle,

Lal ATSAN

Özel Irmak Ortaokulu 6B

Sayın Aziz Nesin,

Ben on iki yaşında ortaokula giden bir gencim. Bu sene Türkçe dersinde "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bence kitap genel olarak güzeldi. Kitapta eskiden aynı sınıfta olan Zeynep ve Ahmet, Zeynep'in taşınma durumu nedeniyle ayrıldılar. Ancak arkadaşlık bağları kopmadı. Sürekli mektuplaştılar.

Ben, "En güzel mektup şuydu." diye bir şey söyleyemem ama "Yeni Yıla Girdik" adlı mektup güzeldi," "Sen Daha Anlayamazsın" adlı mektup Ahmet adına üzücüydü. Bu kitabı ben okul yılından önce almıştım, ön yargılı olduğum için okumamıştım. Ön yargılı olmak çok kötü bir şey, kitabı okuyunca çok sevdim. Yaratıcılığınız, çok güzel bir özelliğiniz.

Bence kitap daha renkli olsa daha da çekici gözükür. Bizlere böyle güzel bir kitap yazdığınız için teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Melis AKSOY

Özel Irmak Ortaokulu 6A

Sayın Aziz Nesin,

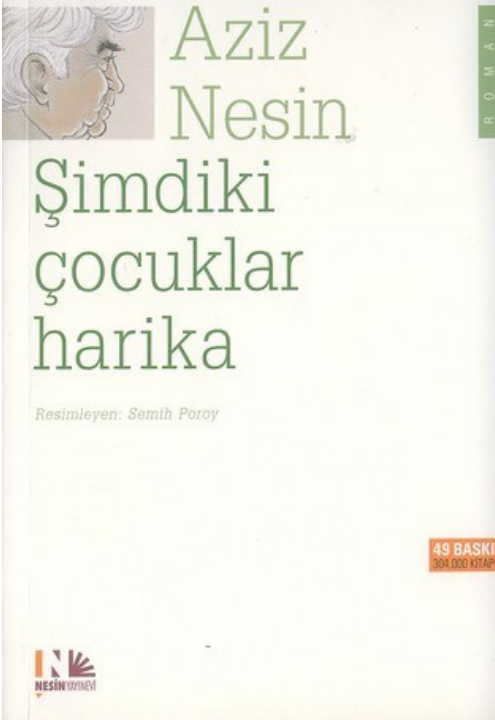
Ben, on iki yaşındayım ve Özel Irmak Ortaokuluna gitmekteyim. Bu sene Türkçe dersinde "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabı, yani sizin yazdığınız kitabı okuduk.

Kitabınız çok etkileyiciydi. Bazı sahnelerde ağladık bazı sahnelerde güldük. Kitapta beğenmediğim bir yer var, o da mektupların kısa olması. Bunun dışında ben dâhil herkesin yaptığı gibi büyülenmiş gibi kitabı düşünmek düşüyor bana da. Kitabınız ayrıca çok enerjikti, hiçbir sahnede sıkılmadık. Sıkılmanın aksine çok zevk aldık okurken. Sözümü bitirmeden önce şunu söylemeliyim: İyi ki bu kitabı yazmışsınız. Çocukları anlayan az sayıdaki kitapların efsane yazarı Aziz Nesin.

Saygılarımla,

Yiğit ERDOĞAN

Özel Irmak Ortaokulu 6A

Sayın Aziz Nesin,

Ben on iki yaşındayım ve Irmak Ortaokuluna gidiyorum. Bu sene Türkçe dersinde "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. İnsanın değerlerini ve görüşlerini değiştiren etkileyici bir kitap yazmışsınız ama değiştirilmesi gereken bazı yerler olduğunu düşünüyorum. Ben, hep üzüntülü ya da hep mutluluk dolu mektuplar yerine başka duyguları da içeren mektuplar yazardım. Bana bu daha doğru gibi geldi.

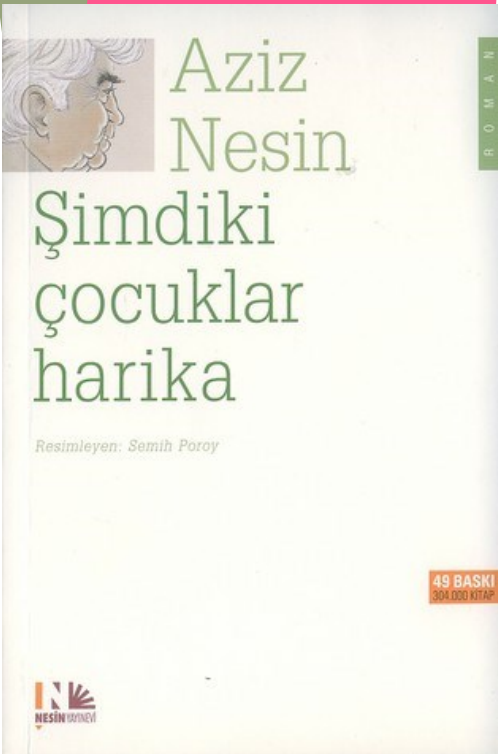
Kitaptaki "Köprücük Kemiği" adlı mektupta, görünen olayın aslında öyle olmadığını çok güzel anlatmışsınız. "Sekiz Kız Babası" mektubunda Hikmet'in hiç görüldüğü gibi olmadığı anlatılıyor.

Kitapta en beğendiğim nokta, bazen çocukların büyükleri eleştirmesi. Bu, çok güzel bir şey bence. Gerçek hayatta böyle eleştiriler yapamıyoruz, çünkü özgüvenimiz yok. Ben olsaydım kitabın en sonundaki yarışma kararına karşı çıkarım. Çünkü bütün bu yazdıklarımızı insanların bilmesini çok istemem.

Bu kitap bence insanlığa güzellik ve iyilik katıyor. İyi ki yazmışsınız.

Saygılarımla,

Serpil Rana ÖZHEKİM
Özel Irmak Ortaokulu 6A

Sevgili Aziz NESİN ,

Ben sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okudum. Benim ismim Suece Irmak Okullarında 6. sınıf öğrencisiyim. Öğretmenimiz, kitabınızı okumamızı ve kitabınız hakkındaki düşüncelerimizi sizinle paylaşmamızı istedi. Kitabınız, hakkında olumlu ve olumsuz düşüncelerimi sizinle paylaşmak için size bu mektubu yazıyorum.

Ben kitabınızı beğenerek okudum. Ama belli bir noktadan sonra kitaptaki sayfalar, sanki hiç geçmiyormuş gibi olmaya başladı. Kitapta, biraz daha az öğüt olsa ve kitaptaki bölümler birbiriyle bağlantılı olsa daha güzel olabilirdi.

Kitaplarınızda birbirine bağlantılı hikâyeler ve bölümler kullanırsanız eminim daha güzel olur. Bunlar benim fikirlerimdi. Sizi üzmem bence geriye kalan her şey mükemmeldi.

Saygı ve Sevgilerimle,

Suece TİMUR 6C
Özel Irmak Ortaokulu

27.10.2015 / Kadıköy

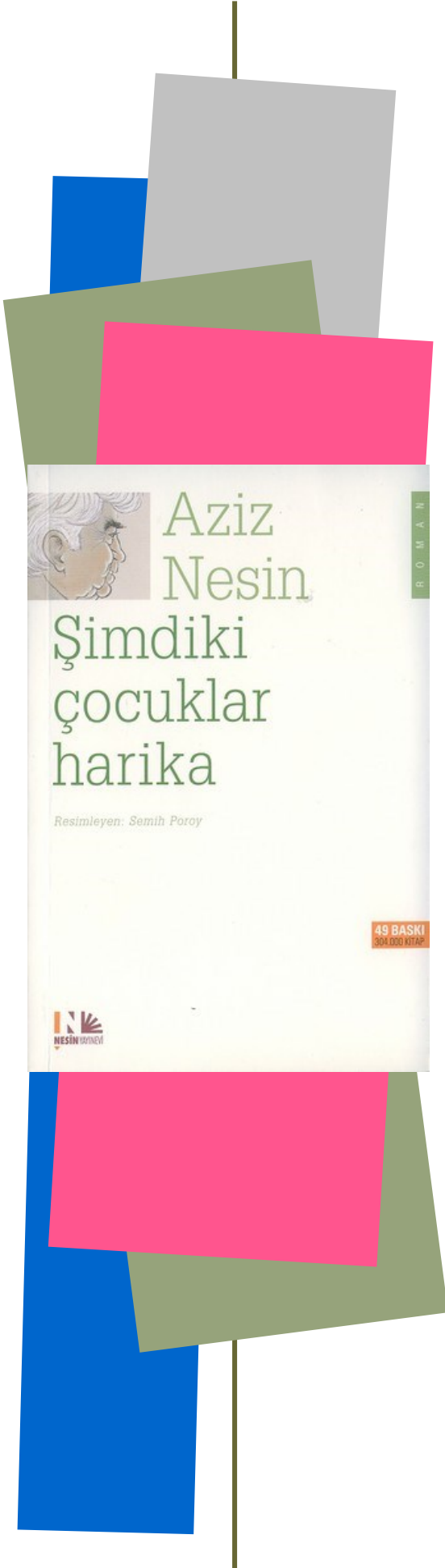
Sevgili Aziz Nesin,

Kitabınızı okurken çok keyif aldığımı söyleyemeyeceğim. Ancak kitabın en başlarında çok eğleniyordum. Sonra sıkılmaya başladım. Bence olaylar birbirini tekrarlamış. Yine de güzel bir kitap.

Biz bu kitabı sınıfça okuduk. Çoğu kişi benim gibi düşünüyor. Hatta şu anda sınıfça size bir mektup yazıyoruz. Son bir şey daha söyleyeceğim, kitabın kapağını daha ilgi çekici ve daha canlı yapabilirsiniz.

Sevgilerimle

Beyza Bakırcioğlu 6C
Özel Irmak Ortaokulu

Sevgili Aziz Nesin;

Merhaba ben Melike, öncelikle Türk kültürü ve edebiyatında benim gözümde çok yüksektesiniz.

Biz 6-C sınıfı olarak "Şimdiki Çocuklar Harika" adlı kitabınızı okuduk. Bazı arkadaşlarımız sıkıldı ancak ben gayet zevkle okudum. Yani zevkle okuduğum tek kitap diyebiliriz. Kitabınızda isimlendirdiğiniz, "Ahmet ve Zeynep" karakterlerinin öncelikle birbirlerini unutmayıp mektuplaşmaları, çok hoşuma gitti. İkincisi de yaşadıklarını okurken, gerçekten çok eğlendim.

Kısacası sizin yaşadığınız tüm anıları, yazdığınız romanları, hikâyeleri okumak, hakkınızda bilgi sahibi olmak için daha çok araştırma yapacağım.

Okurunuz,

Melike YÜKSEL 6C

Özel Irmak Ortaokulu

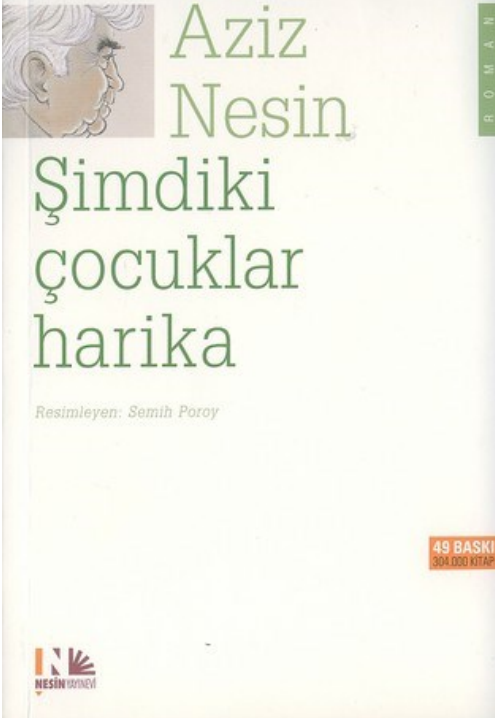
Sevgili Aziz Nesin,

"Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızı okurken büyük zevk aldım, ancak sizi biraz eleştirmek istiyorum. Kitabınızın başları akıcıydı, nasıl okuduğumu anlamadım, ancak belli bir yere geldiğinde kitap değişiverdi. Artık bölümler hep bir öğüt vermek amacıyla yazılıyordu. Ayrıca yetişkinleri eleştirme oranı çok azalmıştı. Biz çocuklar olarak bir kitabın bizi anlamasını, yetişkin taraftarı olmamasını severiz. Bence kitabın en kötü yanı buydu. Bu kitabınız hariç hiçbir kitabınızı okumadım, ancak "Ben de Çocuktum" kitabınızı okumak istiyorum.

Saygılarımla

Billur Gülge 6C

Özel Irmak Ortaokulu

BİR YAZAR BİR KİTAP

AZİZ NESİN “ŞİMDİKİ ÇOCUKLAR HARİKA”

Aziz Nesin'in yazdığı bu kitapta Ahmet ve Zeynep isimlerinde iki arkadaş, mektuplaşma yoluyla yaşadıkları olayları birbirlerine anlatırlar. Zeynep, babasının yeni olan işi yüzünden Ankara'ya taşınmıştır. Ahmet ve Zeynep mektuplaşma sözü vermiş, bir yıl boyunca her hafta mektuplaşmışlardır. Bu mektuplarda yaşadıkları olayları anlatırlar, çocukların kendilerini nasıl savunmaları gerektiğini de ele alırlar. Kitap bana ilk başta sıkıcı geldi, ama zamanla beni çocukların dünyalarına sürükledi. Bazı mektuplarda komik olaylar vardı, bazı bölümler ise çok uzundu. Sonuçta kitap güzeldi, okudukça sanki kendim mektuplaşıyormuşum gibi hissettim. Okunmasını tavsiye ederim.

Ayşenur EKİNCİ 6B

AHMET ÜMİT “MASAL MASAL İÇİNDE”

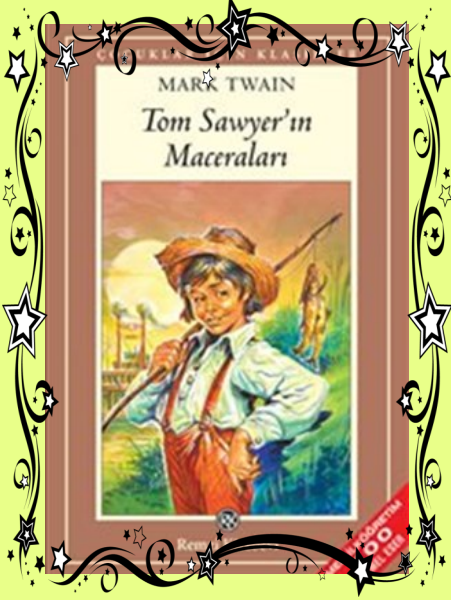
Eski zamanlarda halkını çok seven ve hep iyilik yapan bir padişah varmış. Bu padişah hep iyilik yaptığı için kendisiyle çok övünür ve dünyadaki en iyi insanın kendisi olduğunu düşünürmüş. Bir gün, gene övünürken, veziri ona karşı çıkmış ve padişaha ondan daha iyi insanların olduğunu söylemiş. Padişah şaşırılmış ve sinirlenmiş. Vezir, kör bir adamın her ensesine vurana bir kese altın verdiğini söylemiş. Sonra da kör adamın hikâyesini öğrenmek için padişah ve veziri yola koyulmuşlar. Kör adam onları kuyumcuya, kuyumcu onları demirciye, demirci onları müezzine, müezzin onları şapkacıya yönlendirmiş. Sırayla şapkacının saflığının, müezzinin sabırsızlığının, demircinin paylaşmamasının sonucunun, kuyumcunun düşüncesizliğinin, kör adamın açgözlülüğünün masalını dinlemiş ve çok güzel bir hayat dersi almışlar. Bunun üzerine de padişah masalını dinlediği herkesi şatosuna çağırılmış ve ölene dek mutlu yaşamışlar.

Ece KARACA 6A

BİR YAZAR BİR KİTAP

MARK TWAIN "TOM SAWYER"

Tom Sawyer, yazarın anlatımıyla asla tek bir karakter değildir. Tom Sawyer bir karakterler bütünüdür aslında. Yardımsever, tembel, hain, yaramaz, uslu, çapkın ve daha sayılamayacak kadar çok özelliği bir arada barındırmaktadır. Kitabın kurgusu da Tom Sawyer`ın karakteri gibi farklı yapılmış. Kitapta her bölüm birbirinden bağımsız bir halde anlatılmış. Sadece birkaç bölümde olaylar art arda bulunuyor. Her bölüm sanki Tom Sawyer`ın farklı bir özelliğini yansıtıyor.

Mark Twain kitabın başında bu olayların hepsinin gerçek olduğunu, bazı olayların kendi çocukluğunda yaşandığını ve bazı olayların ışığında ise arkadaş ve yakın çevresinin olaylarını anlattığını belirtmiştir. Mark Twain`in anlatımıyla Tom Sawyer o dönemlerde olduğu gibi günümüzde de yaşamaya devam etmektedir sanki.

Kitap, Amerika`nın en önemli yazarlarından biri olan Mark Twain tarafından yazılmış, o dönemi çok güzel bir şekilde anlatan eserlerden biridir. Kitabı okurken olaylar sanki gözümüzün önünde canlanmaktadır. Sanki bir film karesi seyrediliyormuşçasına betimlemelerin çok kuvvetli olduğu gözlenmektedir. Mark Twain bize adeta bir film izletmektedir.

Mark Twain`in başka bir kitabı olan Huckleberry Finn`in Maceraları kitabında Tom Sawyer karakterini görüyoruz. Tom Sawyer`ın Maceraları kitabında da Huckleberry Finn karakterini rastlanmaktadır. Bunun nedeni kitapta üzerine vurgulanarak anlatılmak istenmiş bir yargının olmasıdır. Bu yargı Tom Sawyer ve Huckleberry Finn`in çok yakın dost olmalarıdır.

Mark Twain az sayıda kitap yazsa da hem anlatımıyla hem de çocukları etkilemesiyle hâlâ kalbimizde yaşayan yazarlardan biridir.

Rana ÖZHEKİM 6A

KİTAPSIZ HAYAT

Kitapsız hayat; kör, sağır, dilsiz yaşamaktır. Çünkü kitap insanların kelime hazinesini zenginleştirir. Bunun sayesinde daha iyi, daha güzel cümleler kurarız. Ayrıca yeni kelimeler öğrenmeye de çok büyük katkı sağlar. Ayrıca kitapsız hayat toplumu geliştirmez çünkü kitap okumadan bilimle ve sağlıklı ilgili bilgiler öğrenemeyiz.

Teknoloji kitap okumaya da etki etti. Eskiden sıkıldığınızda ya dışarı çıkılır ya da kitap okunurdu. Şimdi ise teknoloji çok gelişti ve yapabileceğimiz şeyler arttı. Televizyon izlemekten tutun da ipad oynamaya kadar her teknolojik aletten oyun oynayabiliyoruz. Bence dünyada kitap okunmamasının nedeni teknoloji. Atalarımız:"Çok okuyan, çok kazanır." der. Bu sözden benim anladığım: "Ne kadar kitap okursan o kadar rahat kendini ifade eder, toplumda güzel yerlere gelir ve saygın bir insan olursun."

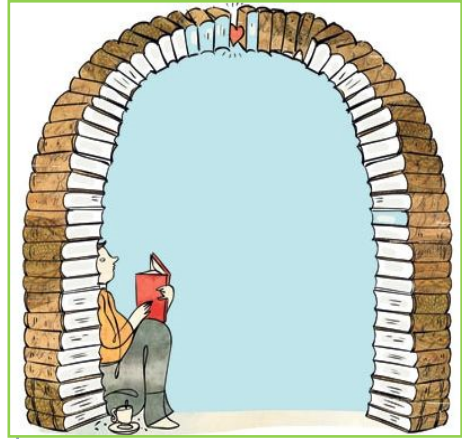
İnsanların kitap okumayı sıkıcı bulması çok saçma. O küçük sayfaların içine romantik, komedi, macera, aksiyon ve bilimkurgu ile ilgili çok eğlenceli yazılar konulmuş. Hayal gücünüzle, o kitaptaki karakterlerle empati yapmayı deneyin. İnanın ki daha çok seveceksiniz kitap okumayı.

Burak METİN 5B

KİTAP

Çoğu çocuk oturup kitap okumak yerine oyun oynamayı tercih eder. Peki, kitap okumak o kadar önemli ise biz neden ısrarla okumayı reddederiz? Bu aralar bu soru aklıma çok takılıyor.

Her kitap bir öğretmen gibidir. Her kitaptan farklı şeyler öğreniriz. Kitabın içinde bir kelimenin yazımından anlamına kadar bir sürü şey öğrenebiliriz. Bugüne kadar hiç düşünmediğimiz konular hakkında fikirler verir bizlere. Anlamını bilmediğimiz kelimeleri araştırıp kelime dağarcığımızı zenginleştirebiliriz. Sonra o kelimeyi bazen günlük hayatta da kullanabiliriz. Yani hem yeni bir kelime, yeni bir bilgi öğreniriz hem de onu günlük hayatta kullanabiliriz. Ayrıca o kitap içinde daha bizi bekleyen bir sürü kelime olabilir. Yani bir kitabı okumamak bir sürü bilgiyi reddetmek gibidir. Biz kitap okumazsak hayatımızı kör, sağır, dilsiz yaşamış oluruz. En acısı da bu durumun ne kadar önemli olduğunu fark etmeden yaşamımızı geçiririz. Bu yüzden kitap okuyalım. Elimizin tersiyle bu hazineyi geri çevirmeyelim.

Demir BEYNAM 5B

KİTAPLAR

Kitaplar bizim adeta can damarımızdır. Doğru sözcük kalıplarını, deyimleri, atasözlerini ve daha birçok şeyi onlardan öğreniriz.

Kitaplar bize yazıldığı konuya bağlı olarak kamp yapmaktan dostluğa kadar birçok şey öğretir. Konuşurken bir yanlışımız var ise kitap okuyarak bunu daha doğru olarak öğrenebilir ve karşılaştırma yapabiliriz. Size bir örnek vermem gerekirse; kitaplardan mı daha çok kelime öğrenirsiniz (yazılış ve anlam olarak) yoksa sağdan, soldan duyarak mı? Ben birinci seçeneği diyorum, ya siz?

Kitaplar sadece bunlarla da kalmaz üstelik, bizi eğlendirir, boş vakitlerimizi alır ve sıkıntımızı uzaklaştırır. Onlara öyle bir dalarız ki elimizden bırakmak, kahramanımızın ne yaptığını öğrenmekten alıkoymak istemeyiz.

Kitaplar bizim her şeyimizdir ve onlardan öğrendiğimiz bilgileri başka hiçbir kaynak karşılayamaz. Onlar bizim gözümüz, kulağımız olurlar ve her zaman yanımızdadırlar.

Nehir Nil SOY 5C

KİTAPLARIN ÖNEMİ

Kitaplar, kelime dağarcığımızı geliştirmekle beraber, insanları birçok alanda da geliştirir. Okumak, bugünün gençlerinde pek yaygın olmayan bir alışkanlık. Açıkçası, bu beni üzüyor. Her insanın iyi bir şekilde gelişmesi herkesin isteği değil mi yoksa?

Şimdi de başka bir noktaya değinelim. İnsan, kitap okuyarak mutlu olmaz mı? Kitap, insanı kaygılı, stresli, üzgün dünyamızdan alarak mutlu, huzurlu, rahatlatıcı ve sakin dünyamıza götürür.

Kitapsız bir hayat; kör, sağır ve dilsiz bir hayat gibidir. Kitap okumayan insan, nasıl etrafındakilere hep mutlu bakar? Nasıl diğer insanlarla sosyalleşir? Nasıl konuşacak kelime bulur? İşte kitabın önemini buralarda hissederiz. Bu nedenle, kitap okuma alışkanlığı küçük yaşta bireylere aktarılmalıdır. Herkes kitap okumalı ve kitap okuma alışkanlığını gelecek nesillere aktarmaya çalışmalıdır.

Safiye HACIOĞULLARI 5B

Okulumuzda 29 Ekim kutlamaları kapsamında gerçekleştirilen “GENÇ KALEMLER CUMHURİYETİ YAZIYOR” şiir yarışmasına katılan ve derece alan şiirler...

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ ALAN ŞİİR

ELLER

Uçtu yüreği, kondu al toprağa
Koynuna aldı yasını
Dayadı sipere başını.
Sarıp sarmaladı tüfeği
Bu vatana alkış tutacak el kalmadı.

Gözlerinde bir hüzün...
Kimdir Mehmetçik?
Nerde, ne zaman, nasıl?
Yaşadın yaşayabildiğin kadar
Öldüğün topraklarda...

Al bayrak dalgalandı
Bir asker kuş oldu yaralandı.
Bu vatanda alkış tutacak el kalmadı.

DUYGU ÖZKAN 8B

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ ALAN ŞİİR

ALKIŞ YETMEZ KORUMAYA

Alkış yetmez cumhuriyeti korumaya
Değer vermeliyiz bu bayrama.
“Bitsin!” diye beklemek yerine
Bilgi edinmeliyiz her fırsatta.

Alkış yetmez cumhuriyeti korumaya,
Değer vermeliyiz bu bayrama.
Anmalıyız şehitlerimizi,
Büyük bir sevgi ve minnettarlıkla.
Alkış yetmez cumhuriyeti korumaya,
Değer vermeliyiz bayrama.
Anmalıyız Ata'mızı.
Teşekkür etmeliyiz bize kazandırdıklarına.

LARA ÇINAR 7A

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ ALAN ŞİİR

CUMHURİYET ALKIŞLARLA KORUNMAZ

29 Ekim günü

Cumhuriyet'in doğum günü.

Herkes bu günü saygıyla anmalı,

Anmakla kalmamalı, korumalı.

Anmak ve korumak deyince

Cumhuriyet'i ayakta alkışlamak yetmez,

Atatürk'ü hatırlamak, hatırlatmak

Cumhuriyet'i ayakta tutmak gerek.

Cumhuriyet'i öğretmek

İlkelerin izinden gitmek

Onu saygılı davranmak gerek.

Alkışlar Cumhuriyet'e yetmez,

Çünkü Cumhuriyet alkışlarla korunmaz!

ALVİN ÖZHEKİM 6C

CUMHURİYET ALKIŞLA KORUNMAZ

Cumhuriyet alkışla korunmaz

Cumhuriyet için az.

Millet için çoksa bile

Kurtuluş değil bu bize.

Cumhuriyet bir emanet

Gelecek nesillere ulaşacak.

Elimizden almaya çalışırlarsa

Alkışlarla sadece

Korunmaz öylece.

Cumhuriyet asıl

Gerçek duyguyla

O günlerin ruhuyla kutlanmalı.

Uğruna verilen savaşlar unutulmamalı.

Cumhuriyet ağaç gibidir.

Sulayıp sever,

Emek verirseniz

Yıkılmasına izin vermezsiniz.

Katılın bana.

Bu ağacı sulayıp

Birlikte büyütelim.

NEHİR SOY 5C

Elektrik Kahramanları

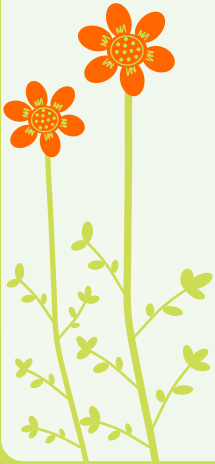
Nihal; Afyon'un küçük bir köyünde yaşayan, her çocuk gibi hayal kurmayı seven, etrafına karşı duyarlı, meraklı bir o kadar da tatlı bir kız çocuğuydu. Afyon'un bu küçük köyünde, İstanbul'dakilerin belki ancak filmlerde gördüğü ya da romanlarda okuduğu türden tek katlı, taş evler vardı. Köyün meydanı; insanların toplandığı, düğünlerin derneklerin yapıldığı şirin bir alandı. Köy nüfusunun çoğunu yaşlılar oluşturuyordu. Nihal de babasının işi dolayısıyla bu köyde yaşıyordu. Onlar için yer değiştirmek, köyden kente, kentten köye gitmek artık alışılmış bir hal almıştı. Bu nedenle birçoklarının yadırgayacağı manzaralar onlar için artık iyice kabullenilir olmuştu. Hem yeni okulda okumanın hem de okulun ilk gününün verdiği heyecan Nihal'i sabaha kadar uyutmamıştı. Henüz birkaç ay önce taşındıkları bu yeni yerde Nihal okulun ilk gününe hazırlanmak için çok erken kalkmıştı. Tuvalete gidip dişlerini fırçaladı. Sabah karanlığının onda uyandırdığı huzursuzluğu gidermek için ışıkları açtı ve annesinin ona hazırladığı peynirli ometi afiyetle yedi. Daha sonra odasına gitti ve kıyafetlerini giyinip okul yoluna koyuldu.

Nihal küçük bir devlet okuluna gidiyordu ve bu okul, köyün tek okuluymdu. Geniş bir avlusu olan bu tek katlı yapının badanasız duvarları bakanda bir hüznü uyandırır da bir okula sahip olmayı bile neredeyse lüks olarak görece köylüler için pek şikâyet edilecek bir durum yoktu. Okulun –ve elbette köyün- yaşadığı en büyük sorun elektrikti. Elektrikler sürekli kesiliyordu. Var olan bu durumu değiştirmek için uğraşmak yerine bu soruna kendini uydurmuştu köy halkı. Herkesin evinde mumlar ve fenerler mevcuttu. Günün bilmedikleri belli bir vaktinde kesinti yaşayacakları fikri onları herhangi bir işi hevesle yapma isteğinden de alıkoymuyordu. Ne de olsa bir yerde yarım kalacaktı başladıkları iş.

O akşam Nihal eve dönüp akşam yemeğini yedikten sonra odasına gidip çantasından ödevini çıkartıp odasının ışığını açtı. Aradan on beş dakika geçmemişti ki elektrikler kesildi. Nihal herkesin kabullendiği bu durumdan artık çok sıkılmıştı. Salona babasıyla konuşmaya gitti ve bu durumu babasına anlattı. Nihal'in babası birkaç gün sonra tüm köy halkını mahalle meydanında topladı ve bu konu hakkında konuştu. Köy halkına enerji kaynaklarını doğru kullanmak üzerine bilgi verdi. Daha önce hiç duymadıkları bir kavramdan bahsetti: Yenilenebilir enerji. Afyon'daki bu küçük köyün en büyük özelliği bilime, bilgiye, bilgiyi sunan saygı duymalarıydı. Nihal, babası ve köy halkı büyük bir proje başlattı. Rüzgârgüllerini ellerinde olan malzemelere köyden topladıklarını ekleyerek yaptılar. Gerçek rüzgârgüllerinin yanında küçük bir çiçek gibi kalsa da Nihal, babasının topladığı eski motor ve pervane parçalarını birleştirmekten gurur duymuştu. Her bahçede en az sekiz rüzgârgülü vardı. Nihal'in namı önce köyde yayıldı. Büyükler onu "rüzgâr sultanı" diye çağırmaya başladı. Daha sonra devlet, bu proje dolayısıyla Nihal'e "en küçük mucit unvanı" vermiş ve Nihal'in babasına da hibe vermiştir. Tübitak Nihal'in projesini örnek proje olarak kabul etti ve diğer köylerde uygulanması için çalışma başlattı.

Nihal ve babası ise kazandıkları parayı köye internet getirmek için harcadılar. Nihal köyündeki gittiği devlet okuluna bilgisayarların gelmesini sağladı. Nihal ve babası halk tarafından elektrik kahramanları olarak adlandırıldılar ve isimlerini köy halkının kalplerine kazıdılar.

Ecenaz BİLGİLİ 7A
İlçe Üçünlüğü

ÜLKEMİZDE EŞİT EĞİTİM ŞART!

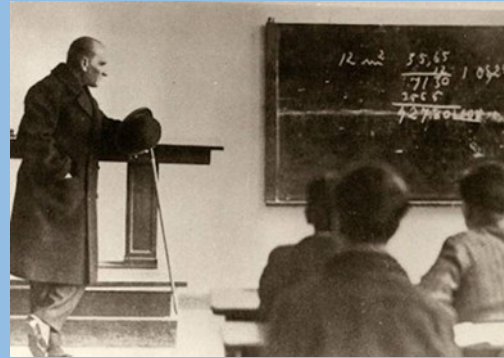
Ülkemizde çok önemli bir problemle karşı karşıyayız. Ülkemizin gelişmesi için gerekli olan eğitilmiş genç oranı düşüktür. Bu oran özellikle şehirler ve kırsal kesimler arasında farklılık göstermektedir. Bu problemin nedenlerini ve çözümlerini sizlere bu yazımda elimden geldiğince açıklamaya çalışacağım.

Türkiye İstatistik Kurumunun verdiği bilgilere göre en çok okuyan ilimizin Ankara ve okuma oranının düşük olduğu yerlerin Mardin, Şanlıurfa

ve Şırnak olduğu belirtildi. Bu durum Türkiye'de şehirle kırsal kesimlerdeki farkı göstermektedir. Devlet şehirlere yaptığı yatırımları kırsal kesimlere de yapmalı, oradaki insanların eğitime görmesini sağlamalıdır. Çoğu insan büyük şehirde yaşayanların eğitime görmesi daha önemlidir, diye düşünüyor fakat bu bence çok saçma. Herkes eşittir ve eşit haklara sahip olmalıdır. Eğer İstanbul'daki eğitim şartları kırsal şehirlerden daha fazla ve daha çok imkân varsa bu bir tarafa haksızlık yapıyor demektir. Örneğin, bizim okulumuzda akıllı tahta veya teknolojik alet bulunurken, kırsal kesimlerde sınıflarımızda olan akıllı tahta sayısı kadar okulun bile bulunmaması bu haksızlığa başka bir örnektir. Bir başka örnek de kırsal kesimlerde kız öğrencilerin eğitime katılma

oranının düşük olmasıdır. Bunun sebebini de eğitim olanaklarının kısıtlı olmasına ve dolayısıyla kültür seviyesinin geri kalmasına bağlayabiliriz. Bu problemlerin en iyi şekilde çözülmesi için devletin kırsal kesimlere yaptığı eğitim yatırımının artması, daha çok okulun yapılması, daha çok öğretmenin kırsal kesimlere gönderilmesi gerekmektedir.

Sonuç olarak devletin kırsal kesimlere daha çok yatırım yapması ve kırsal kesimlerdeki eğitimin, okuryazar oranının, kültür seviyesinin artmasına, kadınların daha aktif bir şekilde toplumsal hayatın içerisinde yer alması sağlanacaktır.

Ecenaz BİLGİLİ 7A

MASAL DÜNYASI

PRENS VE DENİZKIZI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal pireler berber iken... Ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken... Bir zamanlar ülkenin birinde adil, merhametli, cömert ve sevgi dolu bir kral yaşamış. Kralın haylaz, tembel, söz dinlemez bir oğlu varmış. Prens şatoda yaşarlara ve ailesine saygısızca davranmış. Kral bu durumdan çok üzüntü duymış ve prensi sürekli uyarılmış ama bir türlü sözünü dinletememiş. Prens hep kendi bildiğini okurmuş.

Bir sabah uşaklardan biri prese kahvaltısını götürmüş. Prens tepsiye şöyle bir göz atmış ve öfkeyle bağırması:

-Nerede benim omletim. Her sabah omlet yediğimi bilmiyor musun?

Uşak korku ve telaşla kekeleyerek:

-Ço ço çok ö ö ö özür di dilerim e e efendim, bilmiyordum çünkü ben işe yeni başladım, demiş.

Prens sesini iyice yükselterek:

-Bir de bana cevap mı veriyorsun? diyerek öfkeyle tepsiye vurmuş ve uşağın elinden tepsi yere düşmüş. İçindekiler büyük bir şangırtı ile paramparça olmuş.

Gürültüyü duyan kral prensin odasına gelmiş ve durumu görünce yerleri temizlemeye çalışan uşağa:

-Sen şimdilik çıkabilirsin eline sağlık, demiş. Sonra oğluna dönerek:

- Seni kaç kere insanlara kötü davranmaman, çalışanlarına bile saygılı olman konusunda uyardım ama ne yaptysam sözümü dinlemedim. Şimdi yaptıklarının cezasını çekeceksin. Derhal şatomu terk et, sana söylediklerimi iyi düşün ve kötü davranışlarını düzeltmeden de asla geri dönme, demiş.

Prens şatonun büyük kapısından dışarı çıkmış şaşkınlıkla etrafına bakmış. Önce ne yapacağını bilememiş. Çünkü o zamana kadar hiç ama hiç dışarı çıkmamış. Ürkerek birkaç adım atmış ki bir de ne görsün! Pırıl pırıl parlayan güneşin altında ulu ağaçların yer yer gölgelediği iki yanı çiçeklerle dolu bir yol. Prens bu güzel manzarayı görünce, keyifli adımlarla yürümeye devam etmiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Biraz soluklanmak için durduğunda masmavi engin bir deniz görmüş. Kıyıdaki kayaların üzerine oturmuş ve düşünmeye başlamış. Hava da yavaş yavaş kararıyormuş. Doğrusu biraz da korkmaya başlamış. Tam o sırada hafif hafif dalgalanan denize bakmış ki ne görsün, dünyalar güzeli bir kız ona gülümseyerek bakıyormuş.

Prens:

-Sen de kimsin? diye sormuş.

Genç kız:

- Benim adım "Özlem" peki ya sen kimsin ve burada ne yapıyorsun? diye sormuş.

Prens kendini tanıtmış ve başından geçenleri anlatmış. Güzel kız prensi dinlemiş,düşünmüş taşınmış ve prene:

-Baban haklı, gidip özür dilemeli ve babanla barışmalısın, demiş.

Prens kısa bir süre düşünmüş. Kendi kendine:

-Bu güzel kız da babamı haklı bulduğuna göre demek ki değişmesi gereken benmişim, demiş ve şatoya dönmeye karar vermiş.

Güzel kıza dönerek:

-Sen de benimle gelir misin? diye sormuş çünkü kızdan çok etkilenmiş, ilk görüşte aşık olmuş.

Özlem üzgün üzgün ona bakarak:

-Ne yazık ki seninle gelemem, demiş.

Prens:

-Ama neden? diye sormuş.

Özlem anlatmaya başlamış:

-Ben de bir zamanlar senin gibi hatalar yaptım, büyüklerimin uyarılarını dinlemedim ve cezalandırıldım. Cezam evimden çok uzaktaki bu derin sularda yaşamak ve sevdiğlerimi görememek, demiş.

Prens heyecanla:

-Nasıl yani? Sen bu sulardan hiç çıkmıyor musun? diye sormuş.

Özlem:

-Evet, çünkü kötü davranışlarım yüzünden "Sihirler Ülkesi" nin perisi beni denizkızına çevirdi. Sen benim yaptığım hatayı yapma, fırsatın varken evine dön. Babanın ve kalbini kırdığın herkesin gönlünü al, demiş.

MASAL DÜNYASI

Bunun üzerine prens şatonun yolunu tutmuş. Prens şatoya vardığında babası onu karşılamış.

-Söyle bakalım konuştuklarımızı düşündün mü? Hatalarını görüp sonuçlarından ders aldın mı? demiş.

Prens yaşadıklarını, denizkızıyla karşılaşmasını, onunla paylaştıklarını ve ona aşık olduğunu babasına söylemiş. Tam o sırada büyük kapı açılmış, içeriye denizkızı Özlem girmiş. Prens hayretle sormuş:

-Sen nasıl buraya gelebildin?

Denizkızı:

-Sihirler ülkesinin perisi sana doğru yolu bulmada yardımcı olduğum için beni affetti ve eski halime döndürdü. Baban da beni buraya getirtti, demiş. Prens sevinçle koşup babasının elini öpmüş:

-Babacığım özür dilerim bundan sonra asla senin ve büyüklerimin sözünden çıkmayacağım, demiş. Özlem'in elini tutarak dışarıya çıkmış.

Onlar birlikte çok güzel bir hayat yaşamışlar ve kendi çocukların da aynı hataya düşmemesi için kendi deneyimlerini anlatmış ve büyüklerin sözlerini dinlemenin ne kadar önemli olduğunu söylemişler. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş biri masaldakilere, biri dinleyene ve biri de bu güzel masalı anlatana.

Dilan KARAASLAN 6A

VİCDAN AZABI

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kuyumcunun kızı varmış. Bu kız bazen babası yorgun iken pazara gider, babasının yaptığı takıları açık arttırma ile satarmış.

Günlerden bir gün babası çok hastalanmış, kız tam takıları almış çıkacakken, "Yavrum, sakın beyaz saçlı, karga burunlu o kadına bir şey satma; sana dokunmasına izin verme." demiş. Kız az gitmiş, uz gitmiş, pazara varmış. Fiyatlar arttıkça artmış. 100- 200 derken tıpkı babasının tarif ettiği gibi bir kadın "Bin!" diye haykırmış. Kız düşünmüş, babasının bu kadına bir şey satmamasını söylediğini hatırlamış. Bin lira yüz liradan çok daha iyidir, değil mi? Kız elindeki kolyeyi kadına uzatmış, ama kadın onun boğazından aşağıya bir iksir dökmüş. Bu iksir kızı ölümsüz yapmış.

İyi bir şey gibi görünebilir bu lâkin kız tüm sevdiklerinin duman gibi ölmesini izlemiş. Ailesi ölmüş, sevdiği adam ölmüş ve daha nice sevdiğini kaybetmiş. Kız babasını dinlemiş olsaydı bunların yaşanmayacağını bildiği için vicdan azaplarına düşmüş.

Ağaçtan üç elma düşmüş, biri cadı gibi akıllı, kurnaz olanların başına, biri kız kadar açgözlü olanların başına, diğeri ise tecrübeli, bilge anne babamızın başına...

Billur GÜLGE 6C

TOM İLE PAMUK

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bir fare ailesi yaşarmış. Bu ailenin Tom adında küçük bir fareleri varmış. Ailesi Tom'a kedilerden uzak durmasını söylemiş.

Günlerden bir gün Tom büyümüş ve yeni arkadaş bulmak amacıyla dışarıya çıkmak istemiş. Yine annesi, kedilerden uzak durması gerektiğini aksi takdirde kedilere yem olacağını dile getirmiş. Tom "Peki anneciğim, sana söz veriyorum; kedilerle konuşmayacağım." demiş. Tom dışarı çıktığı an itibariyle kuşların cıvıltısı ve hafif esen meltemin sesiyle sarhoş olmuş. Irmağın yanına oturmuş ve hayal kurmaya başlamış. Ancak o sırada annesine verdiği sözü Tom'un aklından çıkmış. Uzaktan Pamuk isimli bir kedi Tom'u izliyormuş. Hemen bir plan yapmış. Pamuk "Yardım edin, yardım edin peşimde bir köpek var ve beni yemeğe çalışıyor. Tek ihtiyacım olan şey, beni koruyacak yiğit bir fare!" diye haykırmış. Tom Pamuk'un sesini duyar duymaz ırmağın karşı tarafına doğru yüzmüş ama Pamuk Tom'u tek lokmada midesine indirmiş.

Gökten üç elma düşmüş, bunlardan biri siz okurlara, ikincisi Tom ve Pamuk'a ve üçüncüsü de büyüklerinin sözünden çıkmayanlara düşsün. Bu masalda burada sona ersin.

Melike YÜKSEL 6C

ŞİİRLER

ATATÜRK ÖLMEDİ Kİ

*Bir gün eve gelince
Baktım dedem ağlıyor.
İri mavi gözünden
Gözyaşları damlıyor.
“Ne oldu dede? dedim.
Kaldırdı kaşlarını.
Elleri titreyerek sildi gözyaşlarını.
Sımsıcak elleriyle dokundu saçlarıma,
Siyah beyaz bir resim koydu avuçlarıma.
“Ata’mın resmi.” dedi. Hüzünlüydü gözleri,
Dudağından döküldü acı dolu sözleri:
“On Kasımları sevmem, nasıl sevebilirim?”
“Ata’mın öldüğü gün nasıl gülebilirim?”
“Üzülme” dedim gözlerine bakarak
“Atatürk ölmedi ki, kalplerde yaşayacak.”*

Ayşegül Duru BAYDEMİR 6B

ATA’M

*Görmedim seni belki
Dinlemedim , “Efendiler” diye seslenişini,
Yaşamadım belki o gururu, huzuru
Ama anladım değerini Ata’m.

Doğdun milletimizin başına,
Çektirdin bayrağımızı sancağa.
Işığınla aydınlattın, zekânla.
Kalbimizde yaşamaya devam et Ata’m.

Anıyorum seni bugün.
Sadece söylemiyorum, hiss ediyorum,
Şehitlerimizi, seni, bayrağımızdaki kırmızıyı.
Sallıyorum bayrağımızı.
Hiss ediyorum her şeye değen bu vatani ve seni!*

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

ŞİİRLER

ÖZLEDİK

*Ata'm seni çok özledik.
Sensiz bir ömür geçirdik.
Her 10 Kasım'da özleminle yandık.
Vefalıyız seni unutmadık.*

*Ata'm seni çok özledik.
Sayende bugüne geldik.
Devrimlerinle yaşadık.
Sen olmasan olamazdık.*

*Ata'm seni çok özledik.
Sayende okuyoruz.
Sayende oynuyoruz.
Sayende biz özgürüz.*

Güneş ÖZEN 6B

CUMHURİYET'İZ

*Karanlığın içindeydik
Tam da dibinde
Sanki bir ışık geldi
Kor geldi
Açıldı gözlerimizdeki perde
Sen olmasaydın
Zincirler sarkacaktı ayaklarımızdan
Biz şimdi özgürsek kuşlarca
Sana borçluyuz her şeyimizi yıllarca
Sen demek, cumhuriyet demek.
Coşkuluyuz, sevinçliyiz.
Ayrı gayrı değil,
Hepimiz biriz.
Çünkü biz Cumhuriyet'iz.*

Hasan Başar SADIKOĞLU 6B

ŞİİRLER

MİNİK RESSAM

*Küçük bir kız vardı,
Yaşardı kendi halinde.
Duvarlarla örülüydü çevresi,
Merak ederdi,
Acaba dışarıda ne var?
Orada kimler yaşar?
Resimler çizerdi,
Minik hayal dünyasında.
Düşler görürdü,
Uzun uykularında.
Bir ev çizerdi,
Mavi kapının arkasında.
Küçük kare bir ev,
Dumanı tüten bacasıyla.
Renkli ağaçlar çizerdi,
Gün batımının altında.
Bir köpek vardı,
Küçük evin yanında.
Ne kadar da mutluydu,
Çizerken resmini duvara.*

Ayşegül Duru BAYDEMİR 6B

YENİ BİR GÜN

*Yeni bir gün başlıyordu o sabah.
Sessiz sakın ve düşünceli bir gün.
Ben resim çizerken
Etraf her zamanki gibi sakindi.*

*Yaşadığım bu yer aslında
Benim hayatımı temsil ediyor.
Küçücük bir çocuğun
Hayat hikâyesini.*

*Sabahleyin tanyeri çok güzel görünüyordu.
Kırmızı elbiseme güneş vuruyor
Güneş vururken elbisem ışıltıyor.
Çevrem aydınlanıyor.*

*Çevrem aydınlanırken her sabah
Ben de aydınlanıyorum.
Düşüncelerim tazeleniyor.
Yanımda ağaçlar tekrardan yükseliyor.*

Rana ÖZHEKİM 6A

KÜÇÜK DÜNYAMDAKİ MUTLULUK

*Doğuyorsa güneş uyandığında,
İki elimi açtığımda arada kalan: mutluluk
Resim çiziyorsam duvara
Rengârenk ev, bulutlar mutluluk...*

*Hissediyorsam içimde kıvılcım,
Baktığımda görüyor,
Duyduğumda anlıyorsa,
İçinde yaşadığım resmimde
Boyalarımın renginde
Çizdiğim ağacın kovuğundaki
Küçük kuşun sesinde
Saklıdır mutluluk...*

*Bazen çizdiğim resmimde
Bazen evimden tüten dumanda
Bazen de yemyeşil ağaçta
Mutluluk saklı bu güzel hayatta...*

*Bazen anlamıyorum sizi
Gerekir mi bir uğraş mutluluk için?
Yetmez mi içinizdeki istek,
Yaşamaya dair,
Çiçekler, böcekler, dağ, taş
İfade ediyorsa bir şey,
Cik cikler içini neşelandiriyor,
Su sesi heyecanlandırıyor,
Her yerde her an,
Mutlusun, mutluyum, mutluyuz...*

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

GÜZEL EV

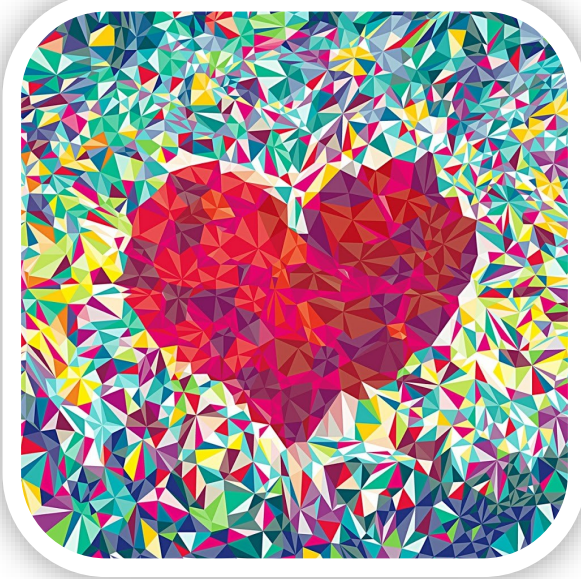
*Güneş sarı,
Gök mavi,
Kırmızı elbiseli,
Kızın dedesi,
Buranın sahibi.*

*Pembe çiçekli bir ağaç, duruyor,
Gel de bana yanaş, diyor.*

*Köy mü?
Kasaba mı?
Kimsesizin evi mi?
Yoksa birinin mi,
Olan, gönlü yaralı...*

Ece KARACA 6A

ŞİİRLER

KIZIN RESİMLERİ

*Ağaçlar yemyeşil
Temiz kalpli kız için
Kızın elma renginde elbisesi var
Duvara çizilmiş resimleri var.*

*Sanki bir şeyler eksik gibi
Her şey var orada oysaki
Masmavi bulutlar
Pespembe ağaçlar...*

*Gün batımı güzel
Kızın resimleri çok güzel
Bitkiler büyümüş
Yapraklar çürümüş.*

*Aaa! Bak orada ne var
Sanki herkes, her şey kızım resimleri izliyor
Kızın resimlerinin büyüğü bitmiyor
Bakanlar hayran kalıyor.*

Ayşenur EKİNCİ 6B

YALNIZ KIZ

*Bir bahçedeyim
Batıyor güneş ufukta
Duvara çizdiğim resim
Anlatıyor ihtiyacım olan her şeyi
Annem yok benim
Bana şefkatle sarılıp
Öpen bir annem yok
Evim yok benim
Karda fırtınada ayazda
Yatacak yerim yok
Korkarım hava kararınca
Bir köşeye çekilir
Ağlarım sessizce
Bir kimliğim yok benim
İsmim yok
Bazen dinlerim insanları
Vatanımızın güzelliğinden bahsederler
Bu vatanın hikâyesi kitaplara sığmaz derler
Kendimi buraya ait hissedemiyorum
Buraya bu güzel vatana!*

Güneş ÖZEN 6B

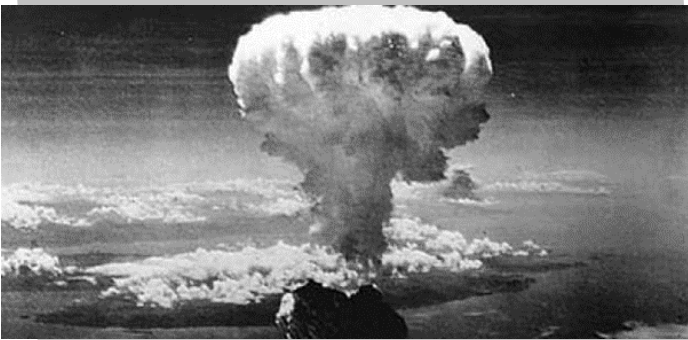
HİROŞİMA'YI UNUTMADIK

BİR AVUÇ KÜL

6 Ağustos 1945, söylerken bile zorlanıyorum. Hayatımı, çocukluğumu, bebekliğimi elimden alan gün. Hiroşima'nın lanetlendiği gün. 6 Ağustos Pazartesi, doğum ve aynı zamanda ölüm günüm. Sabah 6.45'te doğmuşum. "Küçük Çocuk" Hiroşima'nın sınırlarındayken cam kenarındaki pembe beşikte ağlıyordum. Ta ki, hayatımdaki ilk ve son uçağı görene kadar. Ölümüne sebep olacağını bilmeden, bebek sağlığıyla uçağı gülmüştüm. Uçak, ardında pamuk şeker gibi bir iz bırakıyordu. Uçak ufukta uzaklaşırken sevimsiz bir şey de aşağı iniyordu. 45 saniye... Sonrası bulanık... Büyük bir bomba sesi, bir süre ağlamam, duman, karşımdaki duvarın yıkılması. Son gördüğüm şey hemşirenin küle dönmesi. Saçlarının kum taneleri gibi dökülmesi. Vücudunun erimesi. Aniden ağlamayı kestim, ölümü kabullenmiş gibi. İki saat kadar az bir süre yaşamayı da. Tek bir saniye, sonrası gayet bariz: Bir avuç kül.

Duru OKAY 7A

HİROŞİMA

6 Ağustos 1945,
İntikamı bütün dünyaya öğreten,
O acı katliamın
Lanetli günü.

Çıglık bile attırmadan öldüren,
Küle döndüren bombanın
Patlama günü

Kâğıt gibi yanan çocukların,
Kum gibi uçup giden hayallerin,
Hiç beklenmeden cennetin
Cehenneme döndüğü gün.

O gün;
Kız çocuğunun öldüğü,
Hiroşima'nın mezara döndüğü gün.

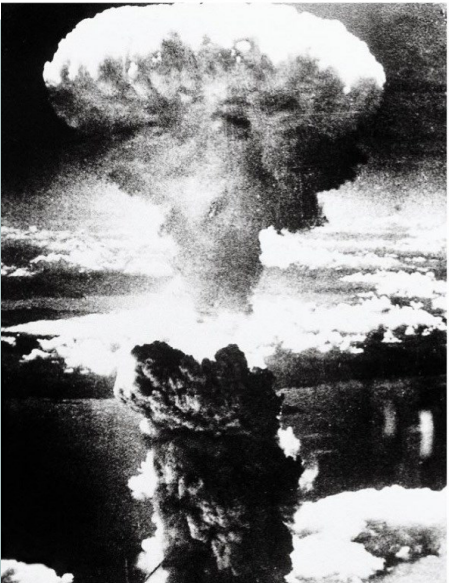
Duru OKAY 7A

HİROŞİMA AĞACI

Öylece duruyordum. Her şeyden habersiz. Birazdan olacakları bilmeksizin... Masum... Hafifçe esen rüzgâr ile hışırdayan yapraklarımla, bu acımasız olaya tanık olacaktım. Havada karınca kadar küçük bir nokta belirdi. Bana doğru geliyordu. Kahverengi, kırış kırış, yaşlı gövdemden reçineler süzülüyordu. Sanki terliyordum. Çünkü sıcaktı. Çok sıcaktı. Yapraklarım tutuşmaya başlıyordu. O gelen noktanın ne olduğu anlaşılıyordu artık. Yapraklarım kor gibi yanmaya başladı. Bir anda her yerim tutuşmaya başladı. Hava gittikçe sıcaklaşıyordu. Sıcak ve sıcak... İçim yanıyordu. Gövdemle beraber, her yerim yandı. Bir öbek kül olarak kaldım. Ardından rüzgâr beni uçurdu. Artık uçabiliyordum. Ama hayalim buna benzemiyordu. Hayalim, bu katliama tanık olmak değildi. Yaşadığım yerin yok oluşunu izlemek değildi. Saliseler içinde yok olmak değildi hayalim...

Ali İhsan KUZUCUOĞLU 7A

HİROŞİMA

O sabah saat 06.10'da kalkmıştım. Okula gitmek için hazırlanıyordum. Sabah olmasına rağmen hava güneşli. Güneş adeta büyük bir bomba gibiydi. Saat 07.00'de arkadaşım ile okula gittik. Ben fark etmeden annem arkamdan gelmiş. Ona "Hoşçakal." dedim. Okula girdim ve sınıfıma çıktım. Arkadaşım o sırada kendi sınıfına çıkmıştı. 08.14'de hava çok sıcak olmaya başlamıştı. İnsanlar kaçmaya başlamıştı. 08.15... Hayatımın karardığı saat... Bir atom bombası yere düştü. Üç, dört saat sonra uyandım. Annem yanımdaydı, babam ise yoktu. Anneme babamı sordum. Annem de "Baban uyuyor." dedi. Oysaki babamın öldüğünü sonradan anlamıştım. O gün hayatımın en kötü günüydü.

Kayla HAYNES 7B

ÜÇ BASAMAKLI MERDİVEN

Bir Japon ailesinin,
Emektar merdiveniyim.
Evin önünde bekçi gibiyim.
Yıllardır duruyorum burada,
20 yaşlarındayım galiba.
Bir gün geldi ailenin en küçüğü,
Oturdu aşınmış betonuma.
Aniden bir ışık geldi geçti,
Küçük çocuk yandı kâğıt gibi,
Minicik bedeni kül oluverdi.
Çıglıklar havada yükselirken,
Tek kalan üzerimdeki karanlık gölgeydi.

Ela YILMAZ 7B

HİROŞİMA FELAKETİ

Duyuyorum insanların çığlıklarını,
Görüyorum çaresiz bakışlarını.
Birinin tüm vücudu yanmış,
Diğerinin gözleri göremez olmuş.

Küle dönmüş bedenler,
Umutsuzluk sarmış herkesi.
Yoktu önceden bomba korkusu,
Kan gölünden gelen kan kokusu.

Kâğıt parçalarına dönen çaresizler,
Yanıp kül olan anneler...
Hepsi suçsuzdu onların,
Hiroşima'ya kurban gittiler.

Bade PEKUYSAL 7B

Münih Gezisinden Notlar

Ben çok gezen biriyim. Bu yüzden de belki “Çok gezen mi bilir, çok okuyan mı?” sorusuna “Okuyarak gezen!” diye politik bir cevap vererek hem okumanın önemini hem de gezmenin insana kattığı zenginlikleri vurgulamış olurum.

Ailem sayesinde şimdiye kadar birçok ülkeyi görme şansım oldu ve bunların yanında gittiğimiz ülkelerdeki müzeleri de gezmeyi hiçbir zaman ihmal etmedik. Ülkelerin tarihi ve kültürel miraslarının sergilendiği bu

yerler beni her zaman çok etkilemiştir. Ama gördüğüm bu müzeler içinde biri beni adeta büyüledi, diyebilirim. Almanya'nın Münih şehrinde bulunan Deutsch Museum'da mühendislik, madencilik, astronomi, müzik, nanoteknoloji, teknoloji, havacılık, uzay sistemleri, makineler ve daha aklınıza gelebilecek matematik ve fen bilimlerinin bütün alt dallarını bulabiliyorsunuz. Benim fene olan ilgim bu müzeyi gezdikten sonra artmıştır. Deutsch Museum'a giden herkes kendi ilgi alanına göre bir bölüm bulabilir.

Müze o kadar büyük ki müzeyi gezmek bir günde bitmiyor. Biz de müzeyi gezmeyi bir günde bitiremedik zaten. Gezemediğimiz bölümler bile kaldı. Ben oraya ailemizin en yakın arkadaşları ile gittim. Münih'te sadece Deutsch Museum yok. 1970'te yapılan Münih Olimpiyatları'nın olimpiyat köyünü gezabiliyorsunuz ve arabalara ilgisi olanların mutlaka BMV müzesine gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Bir daha gitmeyi dört gözle bekliyorum. Umarım günün birinde siz de gidirsiniz.

Rana ÖZHEKİM 6A

MÜNİH

ÖZGÜRLÜK

Özgürlük ölçülebilir bir kavram değildir.

Özgürlük konulduğu kaplardan taşar. Böylesine bir gücün tek bir kelimeyi sembolize etmesi haksızlıktır bence. Aslında "özgürlük" yaşayan bir kelimedir. Uçan kuşta, düşünen insanda, yazan ellerde birdir. Hafif bir kelimenin ağırlığını anlamının çektiği gibi özgürlük, tek kelime ile bir hayatı özetlemektir.

Özgürlüğe dokunan yüce bir insan olmak isteriz bizler çünkü biliriz ondan daha güzel bir insanla tanışamayız. Sınırların ötesinde, rüzgârın altında, yatağımızın ucunda, bir damla özgürlüğün ardında sonsuzluk vardır.

Olmak istediğimiz insanlar, herkesten uzak, bir o kadar yakın farklı ama eşsizdir. Ben özgürlüğü sembolize etmem ama tanıdığım her insanda bir parça özgürlük ararım çünkü ben yüksekte korkan ama kuşların kanadında uçabilen insanlara inanıyorum.

İşte özgürlük böyle güzel bir kavramdır, aynı bu kurallara biraz uymayarak bu kâğıdı bir özgürleştirdiğim gibi.

Duygu ÖZKAN 8B

ZİNCİRLERİ KIR

Çok fazla insanın sahip olduğu bir şey değildir özgürlük, değeri bilinmelidir. Fakat özgürlük tam olarak nedir? Bir insan ya da herhangi bir canlı her konuda özgür olabilir mi? Komik bir kelime aslında özgürlük. Bir şeyden kurtulsan bile hayat zincirlerini gevşetmez, her zaman bir şey seni istediğin her şeyden alıkoyar. Bazense istediğin şeyi alırsın ama hayatın boyunca bunun ağırlığını hissedersin. Ancak özgürlük her zaman bundan ibaret değildir. Hapislerdeki suçlu ya da suçsuz insanlar, hepsinin genel isteği oradan kurtulmak değil midir? Fiziksel olarak bir yerde özgürlüğün kısıtlanması ile zihinde kısıtlanması tamamen farklı şeylerdir ancak sonuç olarak hepsi temel bir duygu yüzünden oluşur: arzu. Bir düşünün, her zaman bir şeyleri arzularız çünkü zaten elimizde olanlarla yetinmeyiz genellikle. Filmlerde kötü karakterlerin her zaman daha çok güç istedikleri için bu hale geldiklerini görmüştür, o halde arzulamak kötü bir şey midir? Doğru şeyler için ve doğru miktarlardaysa tama tersine insana bir amaç bir yaşam isteği verir. Eğer burada arzulanan şey özgürlükse o zaman bunun için o verilen savaş degecektir ve her şeyden kurtulamazsan da bakarsın sana takılan en ağır zincirlerden kurulmuşsundur.

Nil TUNA 8A

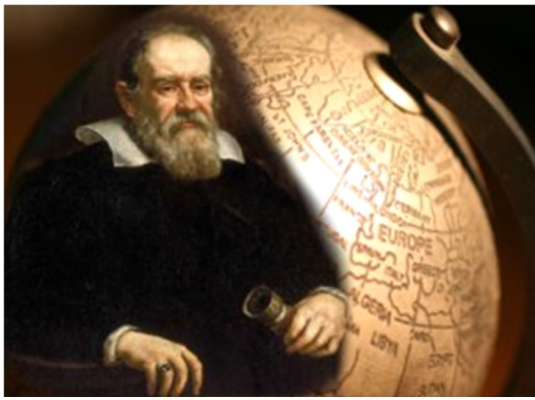
BASKI, ÖZGÜRCE DÜŞÜNMEYİ ENGELLER!

Baskı, kişinin özgür düşünmesini engelleyeceği için bireyin kişiliğinin oluşma sürecine çok olumsuz etkileri vardır. Baskı altında kalan kişi özgür bir düşünme ortamında olamayacağı için her şeyden önemlisi düşünme becerisini kaybeder.

Eşitliğin ve özgürlüğün oluşu gelişmiş ülkelerde kişiler baskıya daha az uğrar oysa kimseye baskı yapılmamalıdır. Kişinin hak ve özgürlükleri vardır. Belli bir yaştan sonra herkes kendi kararlarını kendi verebilir. Örneğin sekizinci sınıflar, eminim ki lise tercihlerinde ailelerinin baskısı altında kalmışlardır. Güzel sanatlar okuyup ressam olmak isteyen bir çocuğa zorla tıp okutamazsınız. Bu dünyanın sadece doktorlara ya da avukatlara değil, sanatçılara da ihtiyacı var. Ülkemizde hala erken yaşta (12-13) aile baskısı yüzünden küçücük kızlar evlendiriliyor. Bu baskılara itiraz eden, karşı çıkan kişiler de saygısız, terbiyesiz olmakla suçlanıyor daha da ileri gidilerek namus cinayetlerine kurban gidiyorlar.

Aslında hayatımızın birçok alanında çeşitli baskılara maruz kalıyoruz. Ne isteğini bilen, güçlü ve akıllı bireyler olursak bu baskıları toplumumuzdan ve üzerimizden uzak tutabiliriz çünkü baskının olduğu yerde ilerleme olmaz.

Bade PEKUYSAL 7B

Paragrafıma tarihten örneklerle başlamak istiyorum. Mesela Galileo Galilei. O Dünya'nın Güneş'in etrafında döndüğünü savunuyordu. Ancak o dönemin İtalyası fanatik katolikti. Bu yüzden İncil'de yazan her şeyin doğru olduğuna inanılıyordu. Galilei, ideolojisini savunabildiği kadar savundu. Ancak ölüm cezası kadar büyütüldüğünde ideolojisini değiştirmek zorunda kaldı. Kopernik'in hikayesi de buna benzer, ancak sonu ölümle bitmiştir. Sizce bu anlattıklarımın baskı ile ne ilgisi olabilir? Galilei burada bir tezi savunuyor. Ancak baskı ve tehdit ile bu tezi siliniyor. Tehdit ve baskı, kulağa ne kadar da kötü geliyor. Yazımı bir sözle bitirmek isterim. Her ülkenin bir penceresi vardır. Önemli olan penceredeki camı aşabilmek.

Perit KURMEL 8A

Sensizlik, Sevmek ve İstanbul

İstanbul'un bir sevme ve sevilme şehri olduğu söylenirdi. Ben bunu seni tanıdıktan sonra daha iyi anladım. Vapur kıyıya yanaşıyor ve ben iniyorum. Ne güzeldir bu Beşiktaş... Benim sevdiğim kadar sen sevmezdin burayı... Fazla karmaşık gelirdi sana. Deniz kenarında bir süre yürüyorum. İyice hızlanan kar karşı yakayı görünmez yapmış. Bir kâğıt helva alıyorum, yalnızca bir tane. Hani o her gelişimizde mutlaka sohbet ettiğimiz yaşlı, kır sakallı abiden. Seni soruyor bana, gittiğini ama yakında dönebileceğini söylüyorum umutla. Umutsuz yaşanmıyor, değil mi? Yavaş yavaş Nişantaşı'na doğru çıkıyorum. Seninle hep bu yokuşu kullanırdık, ne çok severdin buradaki yaşlı binaları. Benimse hiç hoşuma gitmezdi. Zevksiz adamın teki olduğumu, kimsenin benimle yaşamak istemeyeceğini söylerdin.

E, sen ne istiyorsun işte?

Tek zevksiz sen değilsin demek ki!

Böyle tatlı tatlı atışarak yürüdüğümüz yokuşu aşip Nişantaşı'na varıyorum. Senin semtin. Annen, baban ve kız kardeşinle çocukluğunuzdan beri oturduğunuz... En sevdiğimiz lokantaya giriyorum, sen olmadan yanımda. Çorba istiyorum, içiyorum ama zorla. Ağzımın tadı yok, boğazımdan geçmiyor. Kalkıyorum, tatlı bile yemedim. Art arda sokaklara giriyorum. Karla kaplı kaldırımlarda başıboş bir köpek gibi hissediyorum kendimi. Sizin apartmanın önüne geliyorum, fazla oyalanmadan geçip gidiyorum. Aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini düşündürdüm hep. Ama olmadı, aramızda uzun bir mesafe var, aşılamayacak kadar uzun. Babanın seni götürdüğü o günü düşünüyorum. İstanbul yine kurtlar altındaydı. Seni çekip zorla arabasına bindirip gaza bastığında birkaç saatte olacakları nereden bilebilirdim ki? O gün bugündür karlı günlerden nefret ediyorum. Ve işte sana, sensizliğe doğru yürüyorum. Mezarlık boş, kimseler yok. Her yer bembeyaz, seni bulamıyorum, bu işime gelmiyor değil fakat yine de son kez etrafıma bakıp hatırlıyorum yerini. Yanına yürüyorum, oturuyorum. Bana muhtaç insanlar, yaşlı annem, çocuğumuz olmasa yanına gelmeye çalışırım ama ancak bu kadar oluyor işte...

Kaan KULELİ 7 B

Sokaklar

Göksu Zeynep ÜNAL 8A

Vapurdan yavaş adımlarla indim ve yalnızlığımı da aldım yanıma. Daha önce hiç geçmediğim yerlerden geçiyordum. Ellerim cebimde, başımda bir bere ve

kendi ördüğüm atkımla soğuktan korunma çabası içindeydim. Artık ayaklarıma kara sular indiğinde, güneşin son ışıklarının üstüme çöktüğünü hissettiğimde oturacak bir yere aradım. Biraz dinlenmek ve sonra sonsuzluğa giden adımlarıma devam etmek için

küçük bir kahvenin önünde bulunan eski bir sandalyeye oturdum. Yanıma bir şey içip içmeyeceğimi sormak için kimse gelmedi. Yalnız, umutsuz, sevgisiz kalmış bu adamla kimse konuşmak istemiyordu. Ben de kafamdaki kurgularımla hızla ayağa kalktım ve yalnızlığımı oturduğum sandalyede bırakarak yanıma rüzgârı aldım. Güneşin son ışıklarının desteğini de çağırdım. Yalnız, çirkin, gözlerinden mutsuzluk, acımasızlık akan İstanbul'a nefretle baktım. Kar da nefretimden durdu, yerini yağmura bıraktı ve çamur kaplı sokaklar aldı yerdeki beyaz örtünün yerini... Yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu. İstanbul'da bir değişiklik yoktu. Değişikliği içimde yaşamaya başlamıştım. Yağmurdan nefret etsem de rüzgârı severek başlamıştım benliğimdeki değişikliğe... Sonra, sonra yıllardır yanımda olan ama benim fark etmediğim sokakların yeni arkadaşı oldum, yalnızlığım kahvedeki eski sandalyede çürürken. Ben şu İstanbul'da adımını bırakacaktım. Sokaklar anacaktı beni. En iyi arkadaşlarının ismini güneşle aydınlatıp, rüzgârla İstanbul'un kasvetli havasından atacaktı. Sevgisiyle ısıtacaktı belki de... Eski karanlığımı o da sandalyede çürümeye hapsedecek ve benim geç fark ettiğim sevgiyi verecekti bana. Her şeyin başladığı ve her şeyin son bulduğu şeyi: Sevgiyi...

Bir kez daha nefretle baktım İstanbul'a. Rüzgârı çağırdım yanıma, sokaklara bıraktı beni usulca, ruhumu İstanbul'dan kurtarıp sevginin yanına götürdü. Adımı sonsuza kadar andı...

ANAHTAR KELİME

Sevgi ve saygı. Bu iki kavramı sıkça duyarız. Annelerimizden, babalarımızdan hep “O senin büyüğün saygılı ol.” veya “O senden küçük, sev onu.” cümlelerini duyarız. Saygı sadece büyüklere duyulan bir şeyden mi ibarettir? Hayır. Saygı, gelişmiş bir topluma açılan kapının anahtarıdır. Birbirimize duyduğumuz saygının artması iletişimimizi de kuvvetlendirir. Peki, toplum saygıyı yanlış mı anlıyor? Kesinlikle. Her bir kafadan farklı düşünce, duygu çıkabilir. Saygı buna “Ne düşünürse düşünsün.” diyerek yaklaşmak değildir. Kendi düşüncesini haklı çıkarmaya çalışanlar ve diğerlerinin düşüncelerini hiçe sayanlar toplumda yer almamalıdır. İnsanları sevgi besler, saygı geliştirir. Fikir farklılıkları her toplumda bulunabilir. Her insanın seçimleri aynı olamaz. Ben sarıyı severken sen maviyi seviyor olabilirsin, biz sarıyı maviye küstürmemeliyiz. Bunun yerine yeşili bulmaya çalışmalıyız. Düşüncelerimizi özgürce paylaşabiliriz. Benim başkasının neden onu seçtiğini anlamaya çalışmam gerekir. Birbirimize bir şeyler katarak farklılıklardan yeni şeyler üreterek gelişebiliriz. Sevgi ve saygı hayatımızda anahtar kelimeler olmalıdır.

Sezi HASİN 7A

İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

Her insan düşünür. Düşünmeyen insan yoktur. Descartes, düşünce ve insan arasındaki ilişkiyi “Düşünüyorum, öyleyse varım.” diyerek anlatmıştır. Düşünen insan var olduğuna göre düşüncelerini başkalarıyla da paylaşmalıdır. Böylece toplum olarak her zaman daha ileriye gideriz. İnsanlar kendi düşüncelerini özgürce

başka insanlarla paylaşınca kendini mutlu hisseder. Başkalarının düşüncelerini kendimizinkilerle karşılaştırınca fikirlerimiz şekillenir. O yüzden insanların düşüncelerini özgürce ve bağımsızca ifade etmesi çok önemlidir. Düşünce özgürlüğü demokrasinin temel ilkesidir. İnsanın en temel hak ve özgürlükleri arasında yer alır. İnsanların fikirlerini sunması hiçbir şekilde sansür edilemez. Bu yasalarımızla koruma altına alınmıştır. Aynı zamanda biz de başkalarının fikirlerini beğenmediğimiz için onlara kötü davranıp dışlamamalıyız. Herkese saygı göstermeliyiz.

Defne SOLMAZ 7A

MEVSİMLER

Ben kış mevsimini yaz mevsiminden daha çok seviyorum çünkü karla oynamak ve kayak kaymak beni mutlu ediyor. Tabii ki kış mevsiminin de sevmediğim zamanları oluyor, mesela okullar açılıyor ya da sevdiğim meyveleri her zaman yiyemiyorum.

Kış mevsiminin gelmesi benim için birçok güzel olayların da gelmesidir. İlk sırada doğum günümün yaklaşması var. Daha sonra yeni yılın gelmesi beni mutlu eder. Kış mevsimi, çok güzel anılarımın olduğu bir mevsimdir. Bir anım, evimizin önündeki parkta kuzenimle iki metrelik kardan adam yapmamızdır.

Özetle, benim için kışın gelmesi birçok olayların yaşanmasıdır.

Eda ÖZDEN 6A

KARA GÜN DOSTU

Kararsız kalır insan gereksiz yerlerde. Ne yapacağını bilemez, şaşırır ve panik olur. Hani "Kara gün dostu" diye bir şey vardır ya dost kara günde belli olur. İşte o sırada yetişir imdadına kara gün dostu. Saatlerce konuşmak, sabahlamak istersiniz bazen, bazen ise ne kadar anlatmak istesiniz de aklına gelmez o uçsuz bucaksız kelimeler. En sonunda dökersiniz dostunuzun heyecanlı bakışları arasında içinizi. İlk başta rahatlarsınız, dostunuz cesaret verir ama hiçbir zaman cesaret edemezsiniz o kişiye söyleyeceklerinize.

Hani hiçbir zaman gelemez ya o uçsuz bucaksız kelimeler, dostun bazen duyamaz, acını paylaşamaz seninle. Düşünürsün neden hep ben? Neden ben, neden? diye. Neden gelmiyor kelimeler beynime? Gelsin de anlatayım dostuma kelimesine kelimesine. Düşünür iken kendi kendine "Acaba utandığım için mi gelmiyor şu lanet kelime!" dersin. Ne kadar çabalasan da olmaz bazı şeyler. Hep kötülükten mi bahsedeceğim? Birazcık gülsün yüzümüz, iyi konuşalım.

Bazı insanlar vardır, düşünür aynen şöyle:

-Hayat kısa aslında, her ne kadar uzun ve yalancı olsa da. İçini dökersin sakinleşirsin. Sonuç olarak hayat kısa, korkmamak gerek hiçbir şeyden. Dökmek gerekince içini bazen dökmek gerek...

Yiğit ERDOĞAN 6A

HER ŞEY DEMEKTİR

Evet...

Yalnızlık...

Koca dünyada tek olmak...

İnsanın içini dökmek istediği zamanlar vardır. Sıcak bir kucak, dertlerine çare bulacak ince bir ses! İnsan arar bunları çoğu zaman. Aslında sadece bir üzüntü değil her an, bir kelime de, bir olayda arar insan bunları. İhtiyacımızdır bizim iyi bir dost. Bunlar genellikle dostlarımızda vardır. İçimizi döktüğümüz, kimseye anlatamadıklarımızı anlattığımız özel insanlar. Eğer böyle bir dostumuz varsa değerini bilmeliyiz. Herkes bir dost değildir ancak bir dost her şey demektir. Dostlarımız her an yanımızdadır. "Dost acı söyler." derler ya, der de teselli de eder. Bizim yanımızdadır her zaman ve denize düştüğümüzde bizim elimizi tutar. Onun var olduğunu bilmek bile bize güven verir. İnsanın yakın bir dostu olması ne güzel!

Canım arkadaşım Senem'e...

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

EN DEĞİŞİK

Dıt dıt dıt dıt dıt dıt...

Hastanede bağlı olduğum makinenin sesiydi bu. İnsanı çileden çıkaracak kadar ritmik bir düzende devam ediyordu. Odanın sessizliğine eklenen bu ses tüm anlamlı düşünceleri zihnimden söküüp atıyor, salt bu anlamsız sesin tınısına bırakıyordu beni. Ben tam bu düşünceler içindeyken içeriye bir anda kalın sesli biri girmişti. Hemen ardından telsizinden gelen seslerden anladığım kadarıyla bir polisti bu. Cümlesine "Geçmiş olsun!" diyerek başladı ve "Bu hastaneye nasıl geldiniz?" diye sordu. Ne olduğunu anlayamıyordum ama polisin sorularına cevap vermem gerektiğini biliyordum. Anlatmaya başladım.

"Güzel bir gündü... Ne sis vardı ne yağmur ne de güneş... Sert ve kirlenmiş yatağımdan çok mutlu bir şekilde kalkmışım. Dişlerimi ilk defa naneli bir macun ile fırçalamışım. En güzel elbisemi askıdan çekerek aldığım için elbisemi yırtmışım. Ne yapsam, bilmiyordum. Bu yüzden eskimiş ve paslanmış sandığımanın içindeki elbiseyi denedim, elbise tam oturmuştu. Rengi tozpebeydi. Düz, kısa ama çok zarifti... Tam o gizemli kişiye layıktı. Üstelik kırmızı ruj da sürmüştüm. Bana iki numara büyük gelseler bile annemin beyaz ayakkabılarını giymiştim çünkü o gün çok özeldi. Önce kuaföre gidecektim, yola çıkmışım yol yakın olduğundan yürümüştüm. Yürürken ayakkabımın topuğu kırılmıştı, seksek oynar gibi arabaya bindim. Taksiciden beni Bağlarbaşı'na götürmesini istemiştim ve eve gelmişim. Ücret 10 lira... Çok şaşırmışım üç dakikalık yola 10 lira çok gelmişti ama yine de gıkımı çıkarmadan parayı vermişim. Etrafta ayakkabıcı arıyordum. Yoktu... Sonra bir anda yağmur yamaya başladı, hava sıcak diye ince giyinmişim. Hem ıslanmışım hem de üşüyordum bir de topallıyordum. Tam bir taksi daha görmüşken araba yanımdan o kadar hızlı geçmişti ki her yerime çamur sıçramıştı. Karşıdan karşıya geçmeye çalışan bayana yardım etmek istedim ama o kadar kirliydim ki yaşlı teyze yardımımı kabul bile etmedi. Ben de yürümeye devam ettim, nerdeyse buluşma yerine varacaktım, hava kararmıştı. Burnuma yanık kokuları gelmeye başlamıştı, arkama döndüğümde bir evin yanmakta olduğunu gördüm ve buluşmayı boş verip içeri daldım. İçerde yanmakta olan bir adam vardı, onu çıkarmaya çalışırken elbisem de tutuşmuştu. Hemen etrafa eteğimi vurmaya başlarken fazla dumandan bayılmışım ve sizin sesinizi duymadan önce tek duyduğum ses bağlı olduğum makinenin sesiydi."

"Aslında sana geliyordum." dedim polise. Ha, bu arada gizemli kişi babamdı. Yani polis dediğim kişiye gidiyordum. Babama yıllardır görmediğim babama, en değişik baba kız buluşması bizim olmuştu.

Öykü GÜVEN 7A

YAŞIYOR MUDUR HALA?

Nasılda bakıyor sana
Annesinin nasıl olsa.

Minik elleri yine ağzında
Ayakları beşik duvarında
Sallanmadan uyuyamaz ama.
Salyalarıyla büyüdü o da
Yeşil yeşil bakardı bana.

Şimdi kim bilir nerde ama
Kimlerin yanında
Hangi anne ve babayla,
Hangi oyuncaklarla,
Hangi odada,
Kaç yaşında?
Yaşiyor mu hala?

Öykü GÜVEN 7A

ANNE İŞE GİTME

Neden bilmem,
Merak ederim onu.
Neden bilmem,
Aynı evde olsak bile dışarı çıkınca
Özlerim onu.
“Gitme, gece gece!” derim ona
Dinlemez gider ama
Yapacak şey yok bu konuda
Alışacağız artık bu gece çalışmalarına
Neden bilmem,
Gitmesin,
Gece boyu yanımda kalsın isterim.
Görüşmesek de yanımda olduğunu bilmek isterim.
Onu çok severim,
Benim için çalıştığını iyi bilirim.

Öykü GÜVEN 7A

AĞAÇ

Geçen gün seni gördüm
Çimlerin arasında
En çok seni beğendim
Diğer ağaçların yanında.
Salmışsın köklerini her tarafa.
En büyük sensin aralarında.
Bir iki damla gelmiş yapraklarına
Ne güzel duruyor ama
Geçen gün seni gördüm
Âşıklar tepesinin orda.
Gözüme battın bayağı
Altında mutlu mesut insanlarla
Bir de güzel deniz manzaranla
En çok sen beğeniliyordun
Minik filizlerin yanında.
Ama korkma, koruyorlar seni orda
Neşeli çocuklarla
Yanlarda şimit satıcıları ve faytonlarda
Bulutlarda uçan martılarda
Arada uyuyorlar sana
Seviyorlar seni orada
Her gün görmek istiyorlar ama.

Öykü GÜVEN 7A

HEPİMİZ İNSANIZ

İnsanların birbirinden farklılıkları vardır. Dini, dili, ırkı, düşüncesi, fiziki özellikleri... İnsanlar pek çok açıdan farklılık gösterebilir. Bu yüzden her insan bir parmak izi kadar eşsiz ve benzersizdir zaten. Ama çoğu zaman bu farklılıklar bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Mesela ırkçılık yıllardır süren bir problem dünyada. Beyaz ve siyahlar arasındaki bu ayırım yıllardır sürüp gitmiş. Beyazların hükmü geçiyor.

Tarih boyunca zenci insanlar köle olarak çalıştırılmış ve onlara eziyet edilmiş. Irkçılık, özellikle Amerika başta olmak üzere, birçok ülkede vardır. Şu an bile ırkçılık yüzünden birçok insan ölüyor. Mesela Amerika'da, eğer bir siyahî insan suçlu gibi görünüyorsa, polisler hiç kendilerini riske atmadan o insanı vuruyorlar. Ama bu insan beyaz olduğunda durum değişiyor. Bunun gibi olaylar çok yaşandı. Hatta bazıları çok ses getirdi. Günümüzde de ırkçılık şekil değiştirerek devam ediyor aslında. İnsanların sahip olduğu fiziksel özelliklerin ve kökenin o insanı insan yapan değerlerle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen böyle bir ayırımla yaşamak dünyanın düşünce anlamında ne kadar gerilerde olduğunun da göstergesi. Ayrıca din yüzünden de böyle ayırımlar oluyor. Herkes kendi istediği dine inanabilir. Ama bazı insanlar böyle düşünmüyorlar. Ayrımcılık yapıyorlar. Kendi dininden olmayanı küçük görüyor ve inancını eleştiriyor. Özellikle eğitimsizliğin yaygın olduğu yerlerde bu tutuculuk çok daha belirgin.

Sonuç olarak hepimizin insan olduğunu unutmamalıyız. Herkesin hakları vardır. Herkes istediğine inanabilir. Kimse bir şeye zorlanamaz. Artık eskisi gibi değil. Özgürlük var. 2015 yılındayız. Ve artık böyle ayrımcılıkların rafa kalkması lazım...

Ali İhsan KUZUCUOĞLU 7A

FARKLIYIM!

Farklılıklarımız bizi biz yapan şeydir. Kararlarımız kişiliğimizi oluştururken diğer insanlardan farklı olan tercihimiz bizi farklı yapar. Peki, bu farklılığımız insanlar tarafından nasıl karşılanıyor? Farklı olmak güzel bir şeydir. Bizi birlikte yaşadığımız yedi milyar insandan ayıran bu övündüğümüz farklılıklara aslında olması gerektiğinden daha az saygı gösteriliyor. Özellikle ülkemizde farklılıklara tepki gösteriliyor. İnanç, tarz, zevk ve benzeri konulardaki seçimlerimiz diğer insanları kızdırıyor veya üzüyor. Bence bu hiç adil değil. Farklılıklarımız bize özeldir ve kimse bunlara karışamaz. Farklı olmak güzeldir.

Ela YILMAZ 7B

SON UMUT

"Çocukluk" deyince aklımıza ne gelir? Oyuncaklar, anılar, arkadaşlar... Birçok şey, en önemlisi de mutluluk. Çocuklar mutludur. Aileleriyle mutlulardır, arkadaşlarıyla mutlulardır. Okullarını severler, oyun oynamayı severler, hayata iyi gözle bakarlar. Onlar için herkes iyi kalpli, hayat ise herkese güzeldir. Peki, bu oyuncaklarının kaybolmasını dünyanın en kötü şeyi sanan çocuklar, savaşta ne yapalar? Korkarlar çünkü artık ninni dinlemiyorlardır, dışarıda bomba sesleri

vardır. Kimse kalmamıştır sokakta ne arkadaş var ne oyun. Kış gelmiş, soğuk iliklerine işlemiş, kendilerine ürkek ve yalnız hissediyorlardır. Evleri yıkılmış, yakılmış. Evdeki o güzel anıların bulunduğu fotoğraf albümü gitmiş. Oyuncakları kaybolmuş. Hâlâ mutlu mu o çocuk, içinde umut var mıdır? Ailesinden ayrı kalıyor, aç, hasta. Dışarıda insanlar birbirlerine nefret kusuyor, silahları ile birbirlerine zarar veriyorlar. O çocuğun hayalindeki çikolatadan evler yıkılmış, etrafta bir tane bile ağaç yok. Eski oyun parklarının yerlerinde yeller esiyor. Çocuğun ise son umudu paramparça oluyor ve insanlara savaşı durdurun dercesine ağlıyor. O mutlu çocuk, ağlıyor.

Sezi HASİN 7A

SAVAŞ VE ÇOCUK

Her çocuk özeldir. İster beyaz, ister siyah, kızıl, sarı, esmer... Hepsi özeldir. Onlar bizim geleceğimiz. Onlar, umut ve neşe kaynağımız. Onlar saflar, küçükler, duyguları var. Anne ve babaya ihtiyaç duyuyorlar. Yaşamak ve eğitim almak da haklarından bazıları. Sağlıklı olmalı, aç kalmamalıdır.

Ve savaş... İki düşman, birbirlerini yenmek için her şeylerini ortaya koyarlar. Bombalar patlar, mermiler uçuşur. İnsanlar ölür. Ölenler için yas tutulur. Savaşta, sadece silah satanlar kazanır. Diğer herkes kaybeder. İnsanlarını, umutlarını, neşelerini kaybederler.

Çocuklar, savaşlarda aç kalırlar. Eğitim hakları ellerinden alınır. Savaşta anne veya babaları ölür. Yetim kalırlar. Oyun oynayamazlar. Mikrop kapıp hasta olurlar. En sonunda, tekrar oyun oynayabileceklerini, iyileşebileceklerini, okula gidebileceklerini düşünerek göç ederler. Ama göç, planladıkları kadar iyi gitmeyebilir. Bazıları sonu ölüm olur. Bazıları çok zor şartlarda çalışmak zorunda kalırlar. Çok azı hayallerini gerçekleştirebilir. İşte savaş, çocukları böyle etkiler.

Defne SOLMAZ 7A

SON

İnsanlar birbirlerine bağılı yaşarlar. Bu bir gerçektir ki hepimiz birbirimize ihtiyaç duyuyoruz. Etrafımızda bir ses, birkaç insan, birkaç yüz görmek istiyoruz. Bazen ise yalnız olmak istiyoruz. Sessizlik arıyoruz. Dışarıya “Yalnız bırakın beni, sessizlik istiyorum!” diye bağırmak istiyoruz. Ama yalnız olmak ile yalnız kalmak arasındaki farkı bilmiyoruz. Bir süreliğine yalnız kalmak, sakin ortam aramak. Bunlar normal düşünce ve istekler ama yalnız olmak böyle değildir. Görebileceğiniz yüzlerin, duyabileceğiniz seslerin, paylaşabileceğiniz düşüncelerin olmaması insanı biraz ürkütür. O, dışarıdaki sesleri reddetme gibi bir hakka sahip olan insan şimdi rüzgarın yaprakları hışırdatmasına hasret kalır. Yalnız olmak insana umudunu kaybettirir. Tek çarenin ölüm olduğuna inandırır, bu da insanı korkutur. Yalnız iken yapamayacakları korkutur insanı. Ne kadar güvensen de kendimize, yalnız kaldığımızda yaptığımız şeylerden emin olamaz, bir fikir daha duymak isteriz. İnsanların dünyadaki eşlerinden ayrı kalması artık onlara yaşamayı zevkli kılmaz. Annelerimizden duyduğumuz “Her şey senin için.” “Senin için yaşıyorum.” cümleleri de bu anlama gelir. Güvенеbileceğiniz, değerli, bir kişiden ayrı kalmak yani yalnızlık hapisanedeki gibi hissettirir. Bu yüzden korkarız çünkü yalnızlığın sonumuzu getireceğine inanırız.

Sezi HASİN 7A

YALNIZLIK

İnsanlar yalnız yaşayamazlar. Ünlü edebiyatçı Goethe diyor ki; “Yalnızlık tek kelime, söylenişi ne kadar kolay. Halbuki yaşanması o kadar zordur ki.” Dolayısıyla yalnız olduğumuzda zor anlar yaşarız. Umutsuzluk, mutsuzluk ve kızgınlık gibi. Hep yalnız kalacağımızı düşünerek umutsuzluğa kapılır, başkasının güvenini ve sevgisini kazanamayacağımız için mutsuz olur ve kendimize kızarız. Yalnızlıktan kurtulmak için hobiler edinebilir, evcil hayvan besleyebilir, müzik dinleyip kitap okuyabiliriz. Sosyal olmalıyız. En önemlisi de kendimizi sevmeliyiz. Çünkü insan kendiyile barışık olmazsa hiçbir zaman mutlu olamaz.

Defne SOLMAZ 7A

ÖYKÜ TAMAMLAMA ÇALIŞMASI

BU ÖYKÜYÜ BEN TAMAMLADIM

YUSUF NE YAPMALI?

Ahmet Bey, uzun zamandır istediği yeni işine o gün başlamıştı. Ailesi onun mutluluğunu paylaşmak için evde küçük bir kutlama toplantısı düzenlemişti. Çocuklar babalarına hediyeler almış, anneleri de güzel bir yemek hazırlamıştı. Bütün hazırlıklar tamamdı; fakat birden ekmek almayı unuttuklarını fark ettiler. Evin en büyük çocuğu Yusuf hemen fırladı: “Babam gelmeden ekmekleri almalıyım.”

Evlerinden bir sokak aşağıdaki fırına doğru koşarak giden Yusuf, tam köşeyi döndüğünde, yolun kenarında son model bir arabanın durduğunu gördü. Arabayı dikkatlice incelemekten kendini alamadı. Bu da ne? Arabanın arka kapısı kilitli değildi! Üstelik arka koltukta oldukça pahalı olduğu anlaşılan bir radyo duruyordu. “Böyle bir radyom olsa bu kadar dikkatsiz davranmazdım, çalınmasına izin vermezdim.” diye düşündü Yusuf. Sonra arabayı inceledi; üzerinde anahtar yoktu ve diğer kapılar da kilitlenmişti. Etrafa baktı, görünürlerde kimse yoktu. Arabanın sahibi arka kapının kilitli olmadığını fark etmeden gitmiş olmalıydı. Telaşla saatine baktı. Babası nerdeyse evde olacaktı.

...

İlk olarak düşündü, düşündü... Ya suç işleyecek ama babasını mutlu edecek ve radyonun sahibini üzecek belki de o hediyein asıl sahibi olan küçük bir çocuğun belki de büyük bir hayalini sel bastıracaktı. Radyonun o jelâtini parıl parıl parlıyordu ve al beni, diyordu. Büyük bir korku ve cesaretin birleşmesiyle radyoyu aldı, ancak o bir oyun içinde olduğunu bilmiyordu...

-Anneeeee ben geldim, dedi heyecanlı bir ses.

Annesi kapıyı açtı ve beklediği gibi gelen Yusuf'tu. Ancak salona girince suratları asık olan üç kişi karşısında dikiliyordu. Annesi, babası ve ondan sadece bir ay küçük olan ancak davranışlarından ve boyundan dolayı abla dediği kardeşiydi. Yusuf onların sürpriz bozulduğundan üzgün olduklarını sandı. Oysa durum çok daha derin ve farklıydı.

Babası, “Yeni bir radyo almıştım, kayboldu, arabanın içinde unutmuşum!” dedi. Yusuf, o arabanın hiç onların arabası olabileceğini düşünmemişti. Ancak babasının üzüntüsünü radyonun sahibinin de yaşayacağını düşünüp üzülmüştü. Tam hediyeği geri bırakmak için izin isteyecekken babası, “Aaaa elindeki paket bana mı?” dedi. Yusuf'ta toparlayarak “Evet ben de, üzülme ben de radyo almıştım diyecektim.” dedi. Sonra da babasına uzattı. Ancak babası paketi onun açmasını istedi. Yusuf şaşırıldı. Ama heyecanla, nasıl bir şey çıkacak diye merak ederek açtı... Ama açmasıyla neredeyse ağlayacak olması birleşti. Paketin içi boştu ama bir not vardı:

“Senden beklemezdim oğlum!”

Yusuf bir annesine bir de babasına baktı... Utançtan yerin dibine girecekti. Ama anlayamıyordu. Nasıl olmuştu bu? Arabaları son model değildi ve yeni bir araba alacak durumları da yoktu. Hem parti olacağını nereden biliyordu babası? Dayanamadı sordu. Babası yeni işe girince şirket böyle bir araba hediye etmişti. Annesiyle konuşup oğullarını denemek istemişlerdi. Evde aslında ekmek vardı. Araba özellikle evlerinin tam önüne park edilmişti. Bu umut kırıcı olayı da babası duvar ardından izlemişti. Yusuf gerçekten çok üzüldü. Anne ve babası ona bir daha nasıl güvenecekti! Evet, bir planı vardı! Bir sonraki partiye kadar nasıl ajan olunur diye araştıracaktı. Anne ve babasından özür dileyen ve bir daha böyle bir şey yapmayacaktı.

Zeynep Eylül YAĞCIOĞLU 6B

GRADE 5 CARNIVAL STORIES

John In The Rio Carnival

John was very happy. Because he was going to go to Rio Carnival. He was super excited. He didn't know what to take with him because the weather constantly changes in Rio. He packed his suitcase and he took everything that he could. Then he got on the plane.

He arrived Rio early in the morning. His friend came to pick him up. John was very happy to see him again. Harry took John to his flat and he gave him a room to stay in. John wanted to take a nap because the flight was exhausting.

Next morning, Harry took John to the city centre. They saw the dancers on the floats, men on the stilts and the colorful, big parade. It was very amazing! For the first time John saw something like that. He had so much fun! He didn't want to go back but he had the flight the next day.

John invited Harry to his country and Harry promised to visit him!

Acar AKÇIN 5-A

RED CARNIVAL

I was so excited! Today I was going to the red carnival.. That was the first time we had a carnival in our town; Lifetown. It was going to start at 17:00 and end at 00:00. To go to the carnival, you had to wear red clothes and also paint your face red. You even had to have a red bag, a red phone cover, you had to wear red shoes and you had to wear a red hat. During the carnival, everywhere was painted in red. And you

could only eat/drink red colored food; tomatoes, raw meat, red pepper and for 18+ red wine. There were a lot of games. But it was really hard to play because everything was red. You couldn't see anything.

It was 16:30 so I had to get ready for the carnival. I put on my red t-shirt, red pants, red socks, black shoes that I painted red, put on my red hat that I bought for the halloween, painted my white phone cover to red and the weather was cold so I took my red coat, too. I was finally ready. I went out and I saw footprints on the floor leading me to the place that the carnival took place. When I went there nearly all the town was there. I couldn't recognize anyone because everyone was in red. When it was 5 o'clock, everybody clapped and cheered and the carnival finally started. I wanted to play table tennis but I couldn't find it because it was in red, too. But I kept hearing the sound of the ball bouncing on the table. I tried to find other games but I couldn't. I was sad but on the other hand, I was happy because of being in this carnival. Then I heard a voice from the speakers. It was food time! I found some tomatoes and raw meat on a table. I didn't eat the raw meat because I didn't want to be sick. I saw some red dressed dancers dancing on a black float. Then I saw some clowns with white masks and a red nose they were really funny. And I saw some really tall men with long stilts.

Over all, I think it was a fun night. I got on the float and danced with the other dancers. Everybody cheered and clapped me after the music and the dance ended. And I put on stilts and walked around the crowd. I was nearly falling over a small girl. (I couldn't see her because she was in red, too) when the carnival finished I thought I was really tired so I fell asleep at the carnival. When I woke up in the morning I was in my bedroom sleeping on my bed, snoring. I remembered that I left the carnival at 22:00 (2 hours before it ended) and I understood that falling asleep in the carnival was just a sweet dream...

Can UCA 5-B

GRADE 5 CARNIVAL STORIES

THE DRAGON CARNIVAL

It was a very hot day. Mark and Mary were playing football outside in the garden. Mark got really bored and it was very hot. He ran to the house. He really needed a drink of lemonade. He got a drink of lemonade and he opened the TV. A lady was talking about a carnival on the TV. He liked the theme. It was Dragon Carnival. And Mark LOVED Dragons.

He really wanted to go. But he didn't know if his mom and dad would say ok. He wanted to ask them. He went to his mom's room. He asked her mother if they could go. His mom said yes. He was really happy. He wanted to go right now but the carnival wasn't open at that moment. It started at 5 o'clock but it was only 3 o'clock. He ran outside and told his sister Mary. Mary got excited. She wanted to get costumes. Then Mark realized. They didn't have any costumes! Mark told his mother if they could buy costumes. But their mother told them to make their own costumes. Mark liked idea because then they could pass some time. So they made their costume. They were dragons. So finally 5 o'clock came and they went to the carnival. The carnival was amazing! There were dragons everywhere. Mark was really happy. There were floats with dragons on them. There was music coming out of big speakers and there were people blowing fire from their mouths. Then they joined the parade. The parade was really fun. After the parade it was time to eat. There was lots of food. Mark didn't know what to eat. He was going to eat something but then he would see something better to eat. So he just ate everything. He was so full he wanted to throw up.

The carnival was over. Mark and Mary were tired and happy. It was the end of a long and nice day. It was getting late they went upstairs to their room. Mark and Mary went to bed thinking what they could do tomorrow.

Demir BEYNAM 5-B

HALLOWEEN CARNIVAL

It was a great day. The carnival was just the way that Jack and Jennifer wanted. There were zombie toys. Jack loved them. And there were witch toys like Jennifer wanted. It was a Halloween carnival.

Everyone was having so much fun. Jennifer and her friends Lucy, Melissa and Katie were playing a quiz game. Jack and his friends Luke, Jason and Jackson were pretending that they were cowboys. They rode horses made of sticks. They were trying to catch the robot zombies. Then one of the zombies came to life. First no one noticed. Then the witches, all the zombies, mummies, skeletons and ghosts came to life, too. Everyone was scared. First Jack and his friends went to stop them. Then Jennifer and her friends went to help the others. And then everyone went to stop them. It was a really big fight. It was a real chaos. When the scary monsters died everyone started to party. Everyone was dancing and they were so happy. Jack and Jennifer thought it was the best Halloween carnival ever. It was really the best carnival ever!

Maya GEDİK 5-C

GRADE 5 CARNIVAL STORIES

MARSHMALLOW CARNIVAL

That day, Rio and Mia were going to a carnival for the first time in their lives. It was a marshmallow carnival. Rio dressed up as a firefighter but Mia preferred to dress up as a magician. They got on the bus and headed to the carnival. When they arrived at the carnival, Rio burst out laughing because he saw men wearing marshmallow costumes. But Mia said it was normal. After that they got hungry and headed to Mc Donald's. Because it was a marshmallow carnival they ate marshmallows. After that, they swam in a chocolate pool. When they went out of the pool Mia cried out that there was a fire at a building. The scene was awful. Everyone was running around and screaming. The fire was getting bigger and bigger. Rio heard the sirens of the fire brigade. When the fire brigade couldn't put out the fire, Rio remembered that he dressed up as a firefighter and ran to help them. The firefighters said that Rio couldn't help because it was too dangerous. But because Rio didn't listen to them, his arm burnt. When he started crying Mia and his parents took him to the doctor. The doctor put cream on his arm and said to stay away from adult business. When they got home his mum and dad got cross with him. After Rio's arm healed the other day they went to the carnival again. This time Rio didn't try to put out fires. They opened a magician stand and Mia performed magician tricks for free. While Mia was performing her magician tricks Rio sang and danced on the stage. When they got home they thank their parents and thinks that it was the best carnival except Rio's arm and they slept...

Oltun Erim ÖZAVCI 5-A

FIRE CARNIVAL

I woke up early this morning. There were drum voices. I realized that it is 19th of August. It is the day of the **FIRE CARNIVAL** today! I dressed up and woke my mum and dad up. We ate breakfast and went to thecarnival.

Music was playing loudly on the streets. People were playing drums, violins, flute and many different instruments. I liked this carnival! There were so many people there. They were dancing and singing around the fire. We bought some candies and marshmallows. We ate the candies about we kept the marshmallows for the night. There were dancers. But then I realized I couldn't see my parents. I was lost! I began to look for my parents. I asked a few people to help me but they couldn't hear me. Then I saw my parents. I was really happy about this. After that we went to a restaurant and I ate steak. It was delicious.

In the evening we went to the shopping area and all the people bought marshmallows. They sang and danced! We met other people and I played with my new friend- Lisa. Then we started to roast our marshmallows and ate them. This is the best adventure I have ever had.

Ayşe Naz ZEKA 5-C

GRADE 6 BEFORE & AFTER

GAME CONSOLES

Have you ever thought of life without having fun and playing games ? Well, I did a few seconds ago and I thought it would be very boring and it could even be miserable, because you would not be happy if you could not have fun. I want you to think of something again. I want you to think what objects help you to have fun. There can be a few answers to this question, but I want you to choose one answer and I want your answer to be something technologic. Did you think of it ? Great. I probably know your answer. It is a game console, am I wrong ?

First of all, I want to tell you what a game console is. A game console is a technologic thing that can make you feel all the emotions in the whole world. It can make you happy, angry, excited, sad, etc... Xbox, Wii, Playstation, PSP these are just a few examples of game consoles. They can be harmful sometimes, that is right. But, they can sometimes teach you new languages, they can make you happy... I want to take you a few years back. I want to take you back to 2000, when technology was a baby. Game consoles were new at this world. People, especially children were very excited when they first met game consoles. Game consoles became their best friends. They started to have fun easily and learn new things while having fun. Game consoles made them happy.

All I wanted to say was that game consoles can be harmful sometimes, they can scatter radiation, they can addict children to technology. But they can make you happy and they can even teach you new things. Some parts of life would be better without game consoles, but mainly, life without game consoles would be worse than life with them.

Alvin ÖZHEKİM 6-C

WHEELS MAKE THE WORLD GO ROUND

Have you ever thought of a life without wheels? Wheels are an important part of our lives. Gears are also a kind of wheel that makes some of the devices work. Wheels, are a big part of transportation. Life was really hard before their invention, I guess.

First of all, migrations and moving in the past would be impossible, so we would not exist or be from another country. Secondly, new islands and continents could not be found. Thirdly, the easy transportation chance we have would be impossible without wheels. Last of all, I would like to remind that some of the devices like clocks and even bikes works with gears. Well, bikes also have normal wheels.

To sum up, in the past, life was very hard, because there were no wheels. If there would not be wheels, we could not travel, and could not find new places. We also could not have this, good transportation chances, and also some devices would not work.

Billur GÜLGE 6-C

CLOTHES

We are going to talk about clothes and how clothes help us in our lives.

First of all, clothing is a basic human need for all people. Clothing gives us protection from bad weather. It gives us a feeling of warmth and it brings comfort to the body. Clothing also defines our fashion sense and creativity.

Secondly, some people don't care about what they wear; they just put on whatever comes to their hand. But Mana and I care about fashion and what we wear. We think clothes make us feel good inside and outside. However, some people care

too much about what they wear. In the 1950s, everyone wore dresses and khakis but now everyone wears shorts, skirts, tights and all sorts of other things. As you can see, there are a lot of differences between the 1950s and 2015.

Lastly, be careful and don't spend too much money for clothes. Just spend a minimum amount of money! And don't let it become your obsession.

Emel ŞENSOY- Mana Şiir ARSLAN 6-B

GRADE 6 BEFORE & AFTER

ELECTRICITY

I chose the invention called electricity. And here are the reasons. Firstly, electricity makes our life WAY, like WAY easier. Second, It is essential to our lives. And lastly, its an interesting topic.

Life without electricity was horrible. Communication was only available in the postal service or in person and thus, extremely limited. It was horribly difficult for people to communicate that were far apart. Light too was very limited. And because of that people would sleep very early because there would be nothing to do in the dark. The lighting was limited to very weak candles and pollution-inducing inefficient gas lamps. Work and production was also very futile. Because there of there being no machines, everything was done by workers. And because of that, everything went very slow and workers were very unproductive.

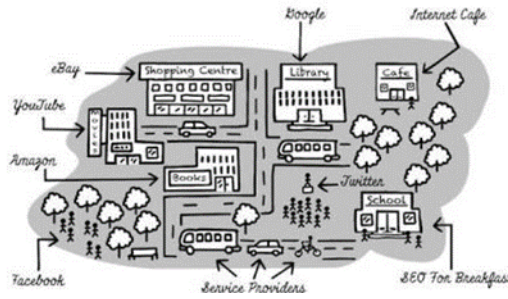
Entertainment... There wasn't any. And because of that, people even made their own stories to hardly entertain themselves... .. it was awful, it really was...

BUT, now with electricity, all of that stuff was fixed! Light was more efficient, communication was very easy even from very different places, the workforce went up sky-high and entertainment was so much better, SO much more fun and was way more funnier.

And because of these reasons, life with electricity is WAY better than life without it.

Doruk KARTAL 6-C

Life Before the Internet

INTERNET

Before the internet, life was harder because to sell or buy things, you needed to go places. It was really expensive and hard to go to different places. After the internet, it became really easy to buy and sell things, order food and reach education.

Also, before the internet people were more social and they spent more time with their friends and family but after the internet people became addicted to the internet. So, they became asocial.

Lastly before internet it was hard to connect people from all around the world. It was really expensive, too. But after the internet, connecting people all around the world became less expensive and easy. Now with the internet we can connect with people all around the world with just one click.

In conclusion, life became easier and less expensive, but people became asocial.

Bilge Doğa BACINOĞLU - Zeynep AYDINLAR 6-B

7TH GRADERS WROTE

DISAPPOINTMENTS

"Sam, wake up! Sam! Miss Jennifer is going to wake up. We need to go."

I slowly opened my eyes. There was a big face staring at me.

"What... Liz, what is this important thing that you needed to wake me up for?" I asked in a sleepy voice. I hated to wake up at early in the morning.

"Sam, be quiet. Miss Jennifer can wake up at any time. Come on, we need to go there."

"Where?"

"You know... The door."

"What! The door! Was it today? We need to get ready now. We need to wake up Phil, too. We need to get food from somewhere and--"

"And we need to be quiet so Miss Jennifer wouldn't wake up and be angry!"

I know you didn't understand anything from this conversation between me and my best friend Liz. I am Sam. When I was little, my mum and dad died in a fire that I somehow started. I was very little, so I don't remember much about them. I feel like I need to get punished for doing something like that. I killed my own parents. This is a really bad situation for a little orphan girl that doesn't know who her mum and dad is. So I went to the 'Sunshine Orphan House' where Liz was. Miss Jennifer is the owner of this place and she is a terrible person. She always treats us badly. I got some friends here like Liz and Philip (we call him Phil), and I think they are my only friends. We are just kids that were waiting for a miracle to happen. Then, on an ordinary day, Phil told us that he found a door at the basement of the orphan house leading to a strange place where everything is different. We were planning to go there for a long time. Now, it was the day.

I took a deep breath.

"OK, so what are we going to do?"

"You first need to dress up and I'll handle the other parts."

Liz left the room and I was alone with my backpack full of clothes.

When I got downstairs to the basement, I found Liz and Phil eating a sandwich. I joined them and took a bit from my cold sandwich.

"So is this the door?"

"Yes. This is the mysteriously strange door that we are going to go in," said Phil. I felt a bit nervous and uncomfortable.

"You said that like the door can kill us, Phil," I said taking another bite of my sandwich.

"It *can* kill us."

"Yeah, but I think it is not *that* dangerous."

"Guys, listen. Especially you Sam. We don't know what to expect there. We are taking a really big risk. So be careful. Don't get yourselves in trouble." As always, Liz was thinking about us. She was always taking care of us and she was our hero.

When we finished eating Phil opened the door. The other side of the door must be a house's door because we were looking at a street. Liz took a step forward and got to the pavement. I got near Liz. The door was a door of a giant old house. It was a quiet neighborhood. We started walking along the pavement. I saw a girl walking with her white dog. When I looked at her face, I saw the exact face of mine. I was literally shocked. The girl looked at me. I think she was shocked, too. I came to myself when Liz talked.

"Sam, are you okay?"

The girl stopped walking when she heard Liz said my name. I stopped and started to look at the girl. Liz and Phil slowly understood what was going on. I got near the girl.

"Hello, do I know you?" the girl asked.

"Are you Sam Howell?"

"Umm... Yes."

"This might sound crazy but I am Sam Howell, too. We need to talk to your parents."

The girl was confused. Then she started walking. We followed her to a big white building. If she is my sort of copy, then that means I can meet with my parents. I suddenly felt very excited about that. When we got in the building, there were a nice looking woman and a man sitting and reading newspapers. I walked in front of them. It was a hard decision but I decided to tell the entire story. Who I am, why I am an orphan and how we found here. It was hard to say to your parallel universe mom that you killed her by accident. When I finished, they said that I was a liar and they wanted me to go back. I was shocked. I felt really bad and I was literally going to cry but I chose not to. On the way home, I didn't talk to anybody. When I got to the orphan house, I packed all my things and I left. When I was crossing the road, I heard a loud noise and a big truck's bright lights.

Ela YILMAZ 7-B

7TH GRADERS WROTE

THE BOMB

One day, in Benjamin Franklin High School, all the students were waiting in class for their teacher. There was a kid named Stan. He was very naughty. He always did silly things. He made fun of other students and even the teacher. That day, he came with an idea. A silly idea. He was thinking about throwing a stink bomb into the class. He knew that it could hurt somebody. But he didn't care.

The moment came, time stopped, birds stopped singing, it stopped raining. And the bomb exploded. The bad smell covered the all class. Everyone was just coughing. But there was a girl named Hailey. She was very close to the stink bomb. She got poisoned. Hailey had a really close friend. Phoebe. Phoebe was also very close with Stan.

In the hospital, Hailey was sleeping. The doctor tried to save her. Still, nothing worked. Nothing could help Hailey. She closed her eyes forever. Phoebe couldn't believe it. She cried for days. Stan felt remorse. He could not believe his harmless joke killed someone. Stan and Phoebe didn't talk for years. By the way nobody knew that Hailey died because of Stan. They didn't know who threw the stink bomb. Just Phoebe knew it. But she choose not to tell anybody. Because she loved Stan and she knew that it was an accident.

Six years later, they met again. Stan insisted on a cup of coffee. They drank coffee and talked a lot. They were reunited. They started to hang out. They were best friends again. And there was Chandler, Rachel and Malcolm. Rachel is Phoebe's roommate. Chandler is a close friend of Rachel's. And Malcolm is Stan's roommate. They all hung out together. Then they all become best friends. The group was always together. A few years later, Stan and Phoebe fell in love. Stan proposed to Phoebe. She said "yes" and they got married. Rachel was a bridesmaid. Chandler and of course Malcolm were best mans. They were always happy. But deeply they all miss Hailey...

Ali İhsan KUZUCUOĞLU 7-A

AGENT 66'S ADVENTURE

It was my third year being an agent when I killed the most wanted psycho in the World, A.K.A. the MLG Panda. One year after that, I started working for Perry the Platypus, the father of agents. I did a lot of jobs in few years so, I got a holiday in the Maldives. When I was drinking my lemonade with extra sugar in it, Perry called me and told me about a guy named Johnny. I was shocked when I first heard about him because he is a tower collector; he stole the Empire State Building. Perry wanted me to come, so I left my first and probably the last holiday with a lot of lemonades with extra sugar in them crying behind me.

I went there with my gigantic flying rhino with ultra, super duper huper rockets on its back. We searched for Johnny and we found that he had an army of refrigerators and lots of refrigerator factories. There weren't any photos of Johnny on the internet so we didn't know who we were trying to catch. Suddenly the alarm started ringing and TV showed us the refrigerator army trying to steal Burj Khalifa.

I called my old friend Professor Duck to get me to Dubai and two minutes after that he came to the door of our hideout with a helicopter. We went to Dubai then we searched for Johnny's hideout and we found that his hideout was Super Bunny's Cols Meal factory.

I sneaked in there as silent as I could. I saw Johnny's army of refrigerators and also I was Johnny for the first time. He was a crocodile that wears an astronaut suit. I was shocked because I imagined that Johnny was a Pink-dolphin with a blue horn and blue eyes.

Johnny was talking and teaching something to the refrigerators. I saw the machine that makes a refrigerator every second and the shiny little button that had "Blow the Machine" written on it. I thought that if I press that button I will blow up too so I called Professor Duck to get me with the helicopter. He got me then while we were flying I took my sniper gun out and I shot the bullet on that red button. Suddenly the factory blew up but however Johnny escaped, we saw him running away from us.

We tried to catch him through a tower that he got caught in. I jumped off the helicopter with my parachute and I went into the building too. I found Johnny on the 21st floor standing on the window and he had a gun in his hand. I said "stop" but he did not. He was gone forever. I couldn't catch him, it was my fault that he died just in front of me.

Kerem DÜNDAR 7-B

7TH GRADERS WROTE

UNIVERSE FIGHTERS

A long time ago, there were 4 different types of living planets. They were attached to the owners of the planets. If the owner died, the planet would disappear together with the residents. There was a gem that could save only 1 planet. The gem was locked in the planet Peacla. 3 of the planets were in danger. They were World, Somonia and Blue March. Blue March was invisible. For this reason the planets didn't know that Blue March existed in universe. There were owners of the planets. The owner of the Somonia (city of beautifuls) was Anthopia. The owner of the Blue March (invisible) was Shata. The owner of the "World" (city of humans and angels) was Jack. Peacla didn't have an owner because when people go to Peacla they have to forget everything that they did in other planets.

Shata was an ugly person. She wanted to be the worst person in the universe. Jack was brave and handsome. He had blue eyes and brownish hair. Anthopia was blonde and she had green eyes. She was calm and beautiful. She liked to be with her friends in Peacla. Her favorite friend was her little monster Cuti. She loved her. She shared everything with her because she didn't have any family. They all died while they were going to the World. One day a magician came to Somonia. The magician found Anthopia and he said that there could be an explosion and a crash between World and Somonia. Anthopia was shocked and called her peaceful friends to find a solution. There was a guy who was from Somonia named Solution. He had an angel girlfriend. She talked to him and she sent a message to Jack.

Shata and Daash noticed that Anthopia and Jack fell in love and they started to make plans. One day later Daash went to Anthopia's palace and he said that he wanted to talk about an important thing. Anthopia and Daash went to an empty garden to talk. In the meantime Shata sent an army to the World by saying they were from Somonia. Jack was shocked and he prepared his soldiers. Anthopia didn't know anything about the situation. Daash said that Jack's father killed his family. Anthopia didn't trust and believe him because she fell in love with Jack. They were fake close friends but Anthopia was seeing him like a brother.

While they were talking Anthopia saw planes in the sky and she understood that the war began. Shata and Daash were really happy. Many people died from the two sides but they were strong. Anthopia went to the World to fight against Jack with Daash. After they went there Daash suddenly disappeared. Anthopia tried to find him and she did. He was in a room with a girl who was really ugly and angry. She was shouting. She said that Jack needed to die very soon, so Blue March would survive from crushing. She disappeared again.

Anthopia was shocked and she was and angry. They weren't from their planets. Many people died because of them. She understood all the plan. They were all in war because of Daash and the ugly girl! She got angry and angrier her eyes were reddish. She tried to escape from there to find Jack. She found Jack at last in his palace. She ran to Jack and she started to talk quickly. Jack didn't understand anything. But he remembered that he saw an ugly girl hiding in her palace. They called the invisible armies soldier to talk about Shata. He was really tired because he was away from his planet. He lost his ability to be invisible. He told everything about Sahata, Daash, Blue March and the crash. They made a plane. They called Daash and the soldier called Shata. They saw them when they were walking through them. They quickly killed them and the war stopped. Blue March was destroyed because Shata died. They organised a party in Peacla. Jack confessed Anthopia that he loved her. They had a party for 400 days. They all became peaceful hippies.

Ece Naz BİLGİLİ 7-A

GRADE 8 PERSPECTIVE

RULES

Here are some rules
For you and me,
See how important
They can be.
Always be honest,
Be kind and fair,
Always be good
And willing to share.
These are rules
We all should know,
We follow these rules
Wherever we go.

Zeynep AROĞUZ 8-B

FRIENDSHIP

*They share smiles,
They wipe the tears.
They tell secrets,
That no one could hear.*

*Side by side,
Or miles apart,
They will always be,
Connected with heart...*

Selin ŞENTÜRK 8-B

MY BEST FRIEND

We always laugh,
You're my other half.
Even though we sometimes cry,
We always make it by.

All the smiles we've shared,
The moments we were scared.
We will protect each other,
We're inseparable.
We spent our summers together,
We're best friends forever!

Lara YELKOVAN 8-B

his phil

When he was four
he wore a smile on his face;
a smile so big and bright
no one can erase.

When he was nine
the smile started to drop.
Stress, bullies, and insults
put them up on top.

When he was fourteen
the smile was no longer there
hadn't been for a while
and no one seemed to care.

When he was seventeen
he met a guy called Phil.
He started to put the smile back
but said the battle would be uphill.

When he was twenty
things still weren't okay
but he had Phil there with him
every step of the way.

Now he's twenty-two
his face holds that smile,
and he's happy to say
it's been there for a while.

Today he really isn't sad
himself he no longer wants to kill;
he was able to get better
all because of his Phil.

Nil TUNA 8-A

FIRE MAN

IFD writes on their chests,
they are different from the rest.
And when their enemy rises,
From a little spark,
They get their tanning oil and say,
“Let’s cool things down.”
Getting through the doors and windows,
They save people with all they got,
Even if there is a risk of dying,
They fight fire, without a doubt.

Tan TÜMAY 8-B

Nature

*The sun used to shine so bright,
The trees used to be so high.
The roads were wide,
The World was fine.*

*Then came the big storm,
It ruined the whole universe.
Who do you think was the storm?
It was the people on earth.*

Ezgi EROĞLU 8-B

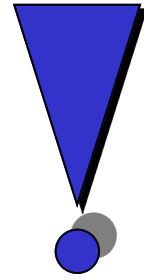

AUTUMN

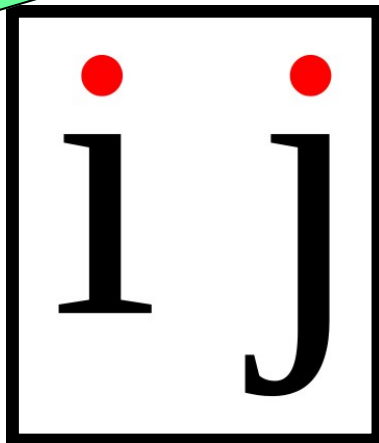
*The leaves are changing
And so is the weather.
Its time to put away the shorts and
Put on the sweaters.
I love everything about fall,
It’s the best season of all.*

İnci Efra UZUNHEKİM 8-B

WEIRD BUT TRUE!!!

"You" is the 18th most common word in English, while "me" only clocks in at number 50.

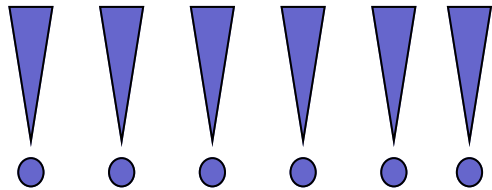
The dot above a lowercase "i" or "j" is called a tittle!!!

Although most people believe the word "orange" to have no perfect rhyme, it actually does - "sporange."

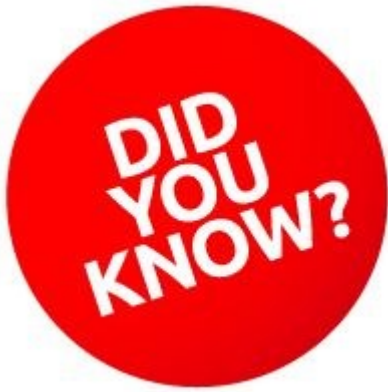

The longest word containing no repeating letters, including every vowel, is "uncopyrightable," at 15 letters.

Of all the words in the English language, the word 'set' has the most definitions..

THE WORD
SET HAS
4 6 4
DEFINITIONS

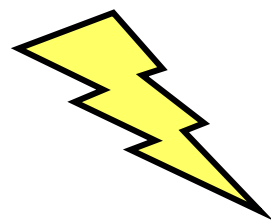
There is no word in the English language that rhymes with month, silver or purple.

'I am.' is the shortest complete sentence in the English language.

am

Bread Good truth Resurrection Shepherd the light Life True Gate Vine of life World way

*Sedef YURDAKUL 6-B
Lal ATSAN 6-B*

At the beginning of the year, all Middle School students chose one name to make a research and then prepare a project about 'Great Icons of All Time' in their English lessons. Their work was put on their lockers for everyone to see and learn about those famous people. 7th grade students, then, started researching to find out about in their Science lesson and came up with interesting results.

Research Report

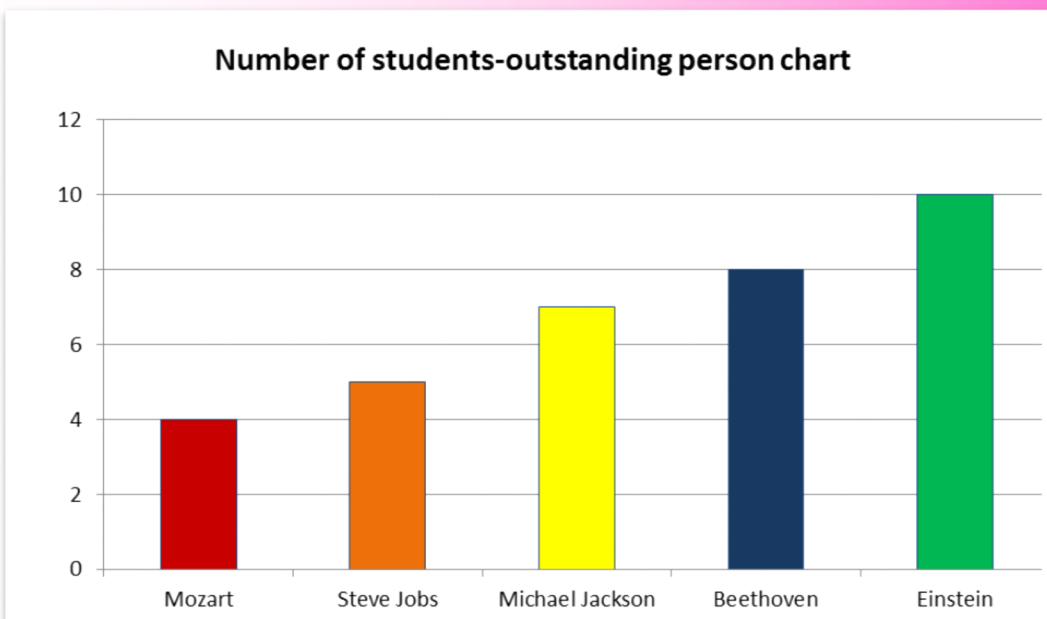
Research Question: Who was researched the most?

Hypothesis: Michael Jackson was researched the most.

Research Steps: The essays in the corridors were checked and the names were noted.

Observation: The person who was researched the most was Albert Einstein. The second person who was researched the most was Ludwig Van Beethoven. Behind Beethoven were Michael Jackson and Steve Jobs. And fifth famous person that was researched is Wolfgang Amadeus Mozart.

The class that researched Albert Einstein the most was 7/A.

Mert KARAÇAVUŞOĞLU 7-B
Erol Kerem DÜNDAR 7-B

Which gender mostly preferred scientists for their project?

Girls? Or Boys?

5 / A			5 / B		
Quantity	Gender		Quantity	Gender	
	Girls	Boys		Girls	Boys
Number of students	2	7	Number of students	5	6
Students who chose scientists	0	3	Students who chose scientists	1	3

5 / C			6 / A		
Quantity	Gender		Quantity	Gender	
	Girls	Boys		Girls	Boys
Number of students	7	8	Number of students	11	6
Students who chose scientists	0	2	Students who chose scientists	2	3

6 / B			6 / C		
Quantity	Gender		Quantity	Gender	
	Girls	Boys		Girls	Boys
Number of students	10	8	Number of students	10	7
Students who chose scientists	1	5	Students who chose scientists	3	6

7 / A			7 / B		
Quantity	Gender		Quantity	Gender	
	Girls	Boys		Girls	Boys
Number of students	8	8	Number of students	8	8
Students who chose scientists	3	3	Students who chose scientists	2	2

8 / A			8 / B		
Quantity	Gender		Quantity	Gender	
	Girls	Boys		Girls	Boys
Number of students	7	8	Number of students	7	8
Students who chose scientists	3	0	Students who chose scientists	2	5

Hypothesis: Mostly boys preferred scientists for their project.

Result: Out of 75 girls 17 of them, and out of 74 boys 32 of them preferred scientists for their project. As a result our hypothesis is proved to be true.

Lara ÇINAR 7-A

Question: Which form of entertainment are the students most curious about? Which forms were selected by the students? Which form was chosen the most? Which form was chosen the least?

My hypothesis: Science and literature would be selected the most by the students.

Forms of Entertainment:

Literature: 28 students

Music:40 students

Science:54 students

Cinema:10 students

Art:8 students.

Person most selected:

Science: Albert Einstein

Person least selected:

Music: Barış Manço

Result: Science and music were selected the most by the students.

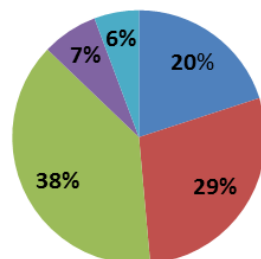
Why were science and music selected the most?(extra question)

The students choose music because they like listening to music. They also liked science because of what they learn in school and watch on TV.

Kayla HAYNES 7-B

SUBJECTS STUDENTS INTERESTED IN

■ Literature ■ Music ■ Science ■ Cinema ■ Art

SCIENTIFIC RESEARCH

We started to our research with a question. Our question was "**Who wrote more about literature (author)? Boys or girls?**"

After we determined the question, we came up with the hypothesis which was "**Girls are the ones that wrote more about literature.**"

We decided to research to prove our hypothesis. To prove it, we went to the classrooms, looked to the cupboards and counted the essays about literature. Then we made a chart with the data that we had. Looking to the chart, we calculated the number of projects about literature that were made by boys, and girls. Then we compared the numbers. In conclusion, girls prepared more projects about literature. Our hypothesis was right.

LITERATURE RESEARCH

CLASSES	GIRLS	BOYS
5A	1	-
5B	-	-
5C	2	2
6A	2	2
6B	5	-
6C	3	-
7A	1	-
7B	-	-
8A	2	1
8B	3	-
TOTAL	19	5

Duru OKAY Defne SOLMAZ 7-A

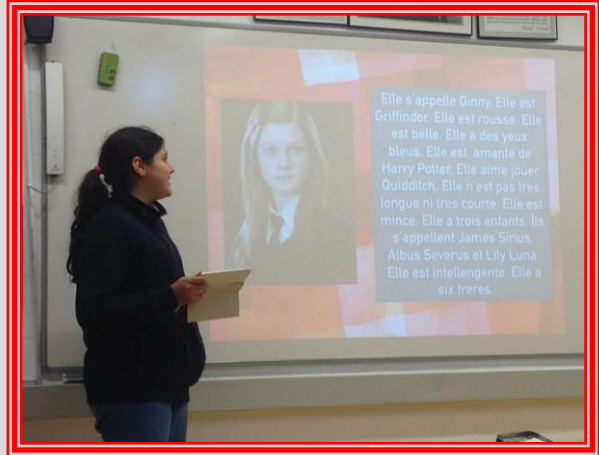
FRANÇAIS

J'ai demandé aux élèves de nous présenter dans la classe une famille ou une personne célèbre à leur choix. Voici ce qu'ils ont fait :

Billur GÜLGE 6C

WEASLEYS

Güneş ÖZEN 6B

Ayşe ÇETİNKAYA 6A

Griffindor

Bella Thorne

Zeynep AYDINLAR 6B

Emma Watson

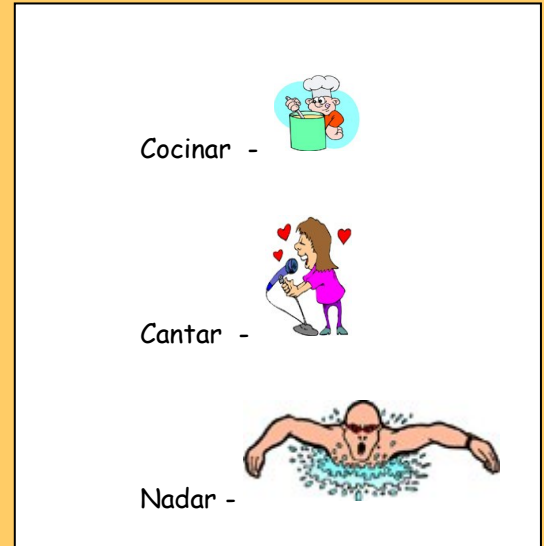
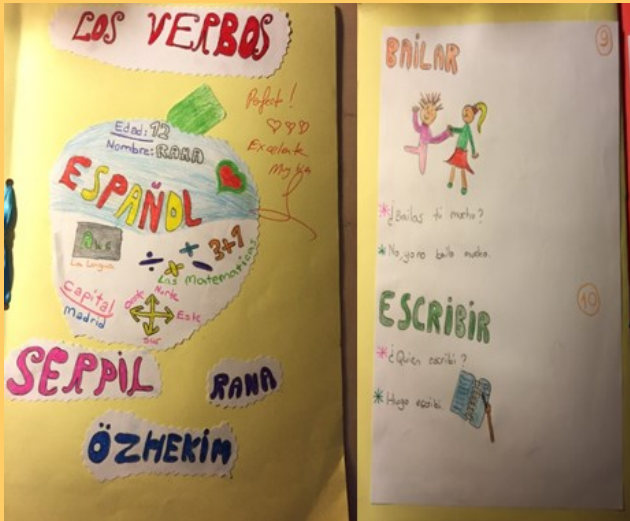
Ece KARACA 6A

**UN GRAND MERCI A LA CLASSE DE
FRANÇAIS POUR LEUR EXCELLENTE
PRESENTATIONS !**

ESPAÑOL

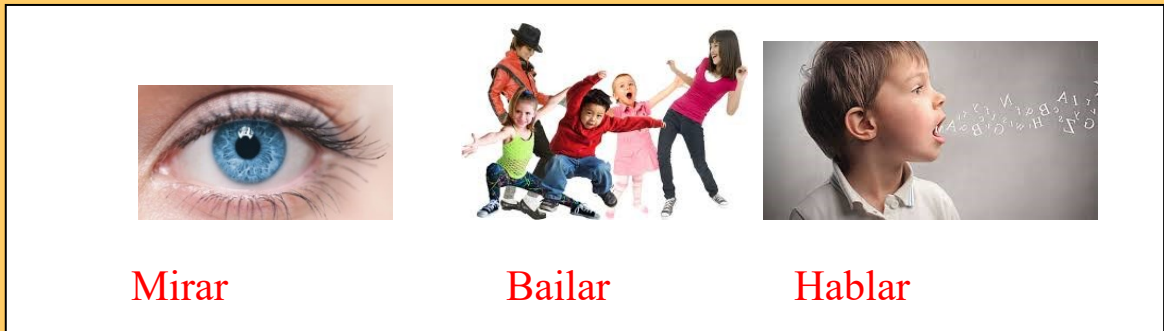
Hola ! Me llamo Rana. Aqui está mi tarea . Mi profesora de Español se llama Ayşegül Gürler . Yo y mi amigos hacemos muy bien. Mi tarea es sobre los verbos. Nosotros aprendemos los verbos que :

RANA ÖZHEKİM 6/B

Hola ! Me llamo Suece. Tengo 12 años. Estudio en el Colegio Irmak. Vivo en Kozyatağı. Me gusta Español mucho. En la asignatura de Español aprendimos "LOS VERBOS".

SUECE TİMUR 6/C

¿COMO SOY YO?

Hola, me llamo Safiye. Tengo once años. Mi cumpleaños es en el 25 de Enero. Mi padre se llama Resul y mi madre se llama Silvia. Mi madre es Italiana y mi padre es Turco. Yo hablo Italiano y Turco. Yo vivo en Istanbul. Mi color favorito es negro. Mi animal favorito es el gato. Yo tengo una gata llamada Sirin. Mi gata es blanca, gris y naranja. Me gusta la musica. Toco el violin. Yo quiero ser un musico! Tambien, me gusta leer, cantar, pintar y cocinar. Me gusta estar con mis amigos, reir y jugar. Mi estacion favorita es verano porque me gustan los vacaciones.

SAFIYE HACIOĞULLARI 5/B

MI CASA

1-Yo vivo en un piso en Göztepe. Mi edificio tiene un ascensor. No tiene un jardin. Mi casa tiene cuatro habitaciones; cuatro dormitorios, un cocina, dos cuarto de banos, un salon comedor. Tiene dos balcones.

2- El Dormitorio: En mi dormitorio hay una cama, un mesita de noche, una silla, tres cuadros, un sillón, una mesa, una alfombra, una lampara y un armario.

3- Mi Cocina: En mi cocina hay cuatro sillas, una mesa, dos lamparas, un horno, un fregadero, un cuadro, un televisor, unas lavavajillas, una placa, seis armarios de cocina y una nevera.

4- Mi Salon Comedor: En mi salon comedor hay cuatro sillones, dos sofas, unos respapiés, un aparador, ocho sillas, una mesa, dos alfombras, dos lamparas, una chimenea y un espejo.

5- Mi Cuarto de Bano: En mi cuarto de bano hay un lavabo, una lampara, un retrete y una ducha.

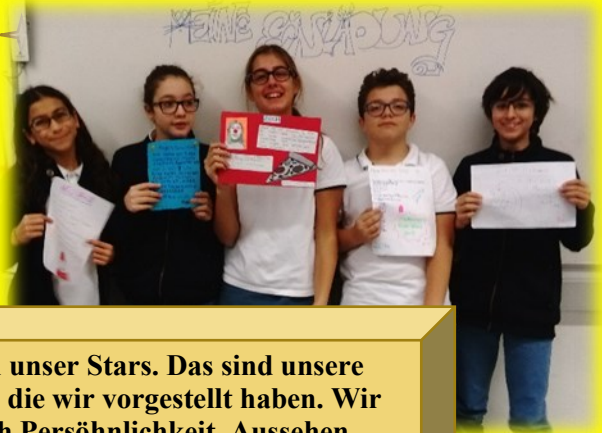

LARA ÇINAR 7/B

DEUTSCH

Guten Tag!

Hier kommen unser Stars. Das sind unsere Lieblingstars, die wir vorgestellt haben. Wir haben sie nach Persönlichkeit, Aussehen und Charakter beschrieben J

Das Maroon5 Konzert findet am Montag, den 07. Juni statt.

Projekt: "Anzeigen gestalten!" "Wir haben in diesem Projekt unsere eigenen Anzeigen zu Konzertveranstaltungen geschrieben."

Wir haben die FIT1 PRÜFUNG erlangt !

Lise Grup Çalışması

8. Sınıf Grup Çalışması

İlkokul Sanatçı Yorumlaması

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr